

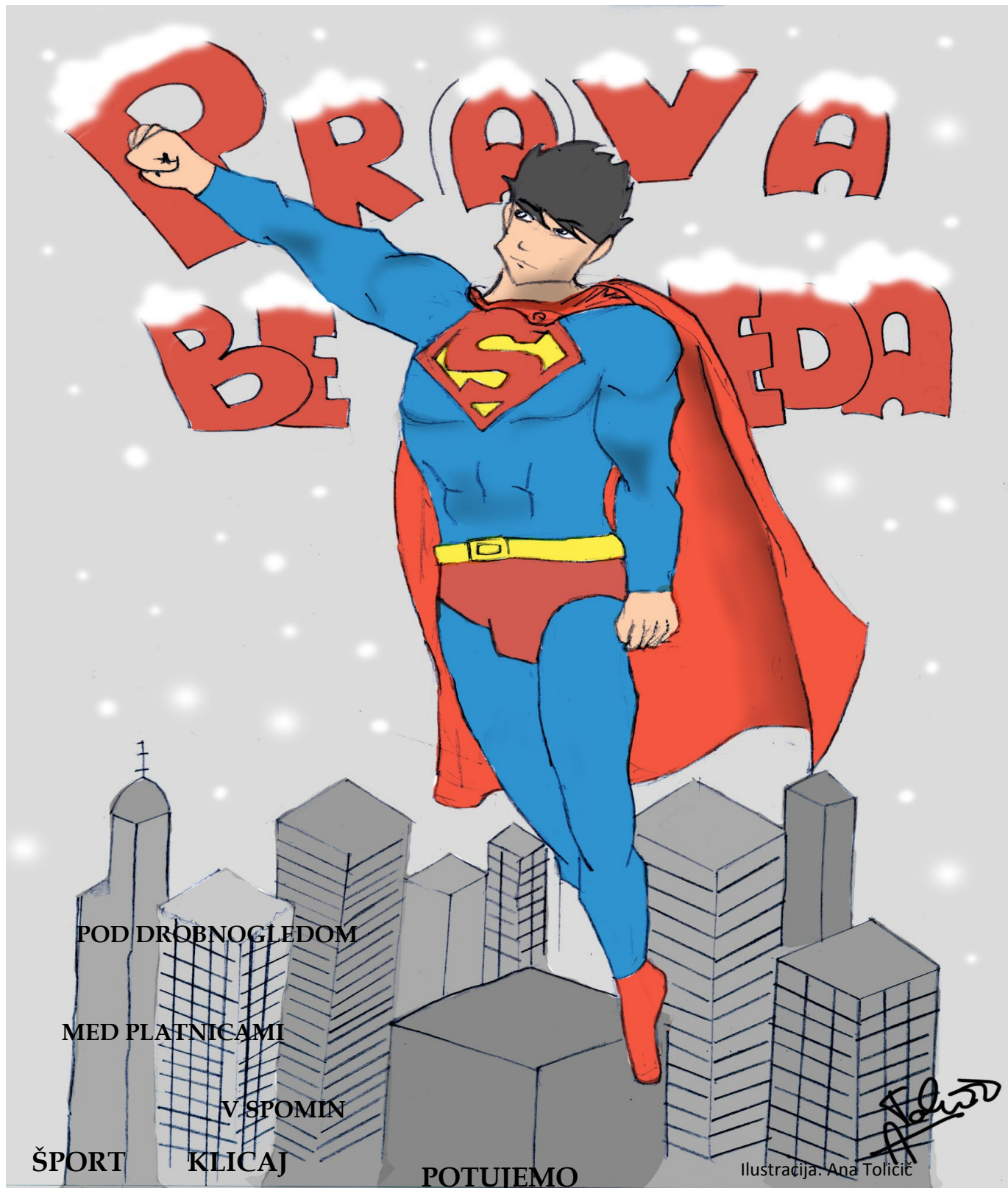

PR(A)VA BESEDA

OŠ Franceta Bevka, Ljubljana

6. številka

februar 2012

POD DROBNOGLEDOM

MED PLATNICAMI

V SPOMIN

ŠPORT

KLICAJ

POTUJEMO

Ilustracija: Ana Toličič

UVODNIK

Dragi učenci in učenke OŠ Franceta Bevka!

Leto je spet naokoli, minilo je leto 2011 in začenja se leto 2012. Prazniki so se končali in vsi hitimo novim zmagam naproti. Učenci novinarstva in učenci, ki obiskujejo novinarstvo, smo vam pripravili prvo izdajo letošnjega šolskega časopisa. Trudili smo se kar dolgo časa in ponosni smo, da nadaljujemo tradicijo našega

časopisa. Vsi učenci imamo ogromno dela z domačini nalogami, z učenjem, zato si vzemimo vsaj malo časa in pogledjmo časopis, pozabimo na šolske klopi in pogledjmo, kaj smo že dosegli v letošnjem letu. Rada bi se zahvalila vsem, ki so sodelovali in objavili članke v časopisu. Potrudili smo se po najboljših močeh in upamo, da nam je uspelo; da vam bo ta časopis všeč!

Maja Papež, glavna urednica

PR(A)VA BESEDA

Vsebina

Pod šolskim drobnogledom 3– 12

Šaljivi oglasi 13-14

Klicaj 15-20

- Norveška, Aids, Varčevanje

Potujemo 21-31

- Danska, Sardinija, Dolenjska

V spomin 32-36

Pavček, Puc, Slak, Simoncelli...

Med platnicami 37-41

Kultura 42-43

- Skopuh

Izpod peresa 44-50

Šport 51-52

- Ragbi

Med odmorom 53– 58

Jana, Hana, Maja, Črt, Bojan, Lara in Špela; manjkaTine

Osnovna šola
Franceta Bevka
Ulica Pohorskega bataljona1
Ljubljana

Tel. št.:
(01) 568 7010

Faks:
(01) 568 2323

E-pošta: Najdete nas lahko na
spletu!
<http://www.francebevka.net>

Izbirni predmet šolsko novinarstvo

Mentor: Bojan Maričič

Uredniški odbor:

Glavna urednica: Maja Papež, 8. b

Pomočnica: Hana Podvršič, 8. b

Novinarji: Črt Rajšter, 8. b

Tine Bračko, 8. b

Lara Mrzelj Lukač, 7. a

Špela Dukič, 7. a, Jana Arnuga, 8. b

Zunanje sodelavke: Katja Sluga, 9. a (POSEBNA
ZAHVALA ZA VES TRUD. HVALA KATJA!!!)

Katarina Verbič, 8. a

Ana Toličič, 8. a

Liza Močnik, 8. a

Fotografija: Ajda Simončič

Za tisk in vezavo se zahvaljujemo podjetju Družina d. o. o.

Športni dan na Slivnici

Vesela šesta razreda OŠ Franceta Bevka sta se 21.9.2011 odpravila na Slivnico. Pot nas je vodila skozi Vrhniko, Logatec, Cerknico, nato pa smo zavili po stranski cesti, kjer smo pričeli naš vzpon.

Na začetku naše pešpoti nas je pričakal prijazen vodič, ki se spozna na te kraje. Že takoj na začetku poti smo učenci segali v nahrbtnike z malico, hoteli smo

pojesti vse dobrote, ki so nam jih pripravili starši. Na žalost se nam želja ni uresničila, ker učitelji niso bili tako lačni kot mi. Pot je bila najprej najbolj strma, »grizli smo se v kolena«, kakor je zapisal France Bevk v povesti Mladost med gorami. Nekateri so se kot polži cijazili v hrib, drugi smo z lahkoto skakali in tekmovali, kdo bo prvi na vrhu. Pot je postajala vse bolj položna in kmalu nas je vseh 39 Kekcev z lahkoto pešačilo

v hrib. Peščica deklet (bilo jih je 14) se je zadrževala v sredini naše kače. Vrtele so glasbo na telefonih in ob tem pele.

Pred planinsko kočjo smo se odločili, da bomo pomalicali, ko bomo prišli do Čarovniške jame. Torej nas je čakalo še pešačenje po visoki travi, ki je bila skoraj tako visoka kot povprečen učenec šestega razreda. Na vrhu smo v jami končno lahko privlekli na dan vsebino nahrbtnikov in planili po njej. Po hrani smo se še odpočili. To je bil najboljši del dneva.

Po sendviču, veliki količini nezdravih pijačah in sladkih priboljških, smo bili nabiti kot bombe. Nato se nam je mudilo nazaj k avtobusu. Pot do njega smo hitro premagali z lahkoto, saj smo bili polni energije. Ob hoji smo se še zelo zabavali, saj smo se šli kas-kaderje. Z avtobusom smo nazadnje prispeli pred našo šolo.

Izlet nam je bil zelo všeč, vzpon je bil ravno prav naporen, imeli smo veliko počitkov, dobro malico in veliko zabave. Izleti so sploh super, saj niso tako naporni kot delo v šoli.

Martin Simčič in Luka Banovič, 6. a

»39 Kekcev
je pešačilo
v hrib.«

Ekskurzija v Zakojco

15. 9. smo se šestošolci odpravili na celodnevno ekskurzijo. Naša prva točka je bila v Idriji na gradu Gewerkeneg. Naša vodička nam je predstavila preteklost Idrije in njene značilnosti. To mesto je najbolj poznano po živem srebru in idrijskih čipkah. Naš naslednji postanek je bil na Bevkovi domačiji. Na to smo se pripravljali že v šoli, zato nam je bilo veliko

stvari že znanih. Izvedeli smo, zakaj se je Bevkova hiša razlikovala od navadne. Ogledali smo si notranjost. Gospa, ki nas je sprejela, nam je pripovedovala o tamkajšnjem življenju. Na podstrešju smo si ogledali razstavo nekaterih njegovih del in spričeval. Ugotovili smo, da Bevk kljub njegovi slavi ni bil odličnjak. V bližnji vasi Zakojca smo pokosili in se

odpravili na zadnjo točko - bolnišnico Franjo. Ta nas je vse najbolj navdušila. Izvedeli smo načine za obrambo bolnišnice ter prikrivanje sledi. Ogledali smo si hiške, kjer so kuhali, spali, operirali, se umivali... Pozno popoldne smo se utrujeni vrnili domov.

Tina Sluga, 6.a

RATITOVEC

Na neko pozno septembrsko jutro, ko nam je šola še pustila dihati, jesensko sonce pa nas je še nežno božalo po porjaveli koži, smo se pred šolo zbrali devetošolci. V »gozdarjih«. Odpravljali smo se namreč na 1666 m visok Ratitovec, hrib, ki je nadaljevanje grebena Spodnjih Bohinjskih gora. Po uri vožnje iz Ljubljane se je avtobus ustavil pri vasici Prtovč, kjer smo začelo našo dvourno pot. Najprej je pot vodila čez gozd, blizu vrha pa smo se sprehodili po travnikih. Na vrhu pri Krekovi koči smo bili za ves znoj poplačani, saj se je odprl čudovit razgled. Pomalicali smo, se zazrli v sinje nebo brez oblačka in preden bi lahko dvakrat mignil, je že sledila pot navzdol, pot v običajno življenje brez vonja po toplem planinskem čaju in koščku izgubljenega poletja.

Počitek pri Krekovi koči

septembrski Ratitovec v rokah (nogah) devetošolcev

NARAVOSLOVNI DAN: KLEČE, EKO KMETIJA

V ponedeljek, 24.10.2011, se je 7.a razred odpravil v Kleče na peko ekološkega kruha in na dan življenja na kmetiji.

Odpravili smo se ob pol devetih z mestnim avtobusom. Ko je avtobus pripeljal, nas je na avtobusni postaji pričakala prijazna vodička. Popeljala nas je do kmetije. Tam nas je sprejela prijetna gospa, ki nam je razložila, kaj bomo počeli. Vsak je lahko poskusil mesiti kruh, ki smo ga kasneje spekli.

Nato smo se porazdelili v dve skupini. Prva je najprej pekla kruh. Vsak si je namreč izdelal svoj hlebček, ki ga je kasneje lahko odnesel domov. Druga skupina si je medtem ogledala kmečke živali in razne stroje. Lahko smo celo poskusili molsti krave. Nato sta se seveda skupini zamenjali. Sledila je ekološko pridelana malica: mleko, kaša, pica-kruhki in sok. Po malici smo imeli odmor, ki se je vsem prilegel.

Po odmoru je bil kruh že pečen. Dali smo ga v vrečke. Počasi smo odšli nazaj v šolo. Vrnili smo se okrog enih popoldne polni novih izkušenj.

Špela Dukič, 7.a

PLANINSKI POHOD: KAMNIK – ŠPICA - STARI GRAD

V soboto, 26.11.2011, smo se planinci OŠ Franceta Bevka iz Ljubljane odpravili proti Kamniku in naprej na Špico in Stari grad. V Ljubljani se nas je v meglenem jutru zbralo skoraj trideset. Vso pot smo se veseli pomenkovali, saj smo upali, da nas bo na vrhu pozdravilo sonce. Pot nas je iz Kamnika vodila po precej strmi gozdni poti, ki je bila sem in tja precej bolj steza kot pot in tudi blato se nam je lepilo na čevlje, proti vrhu Špica. A vse to nam ni jemalo volje in naš smeh je odmeval med drevesi, ki so bila prav praznično odeta v koprene iz ivja. Ponekod so nas pozdravili tudi ostanki snega, a za kakšno kepo ga je bilo dovolj.

Marica Žakelj, mentorica

Šestošolci, ki trenirajo, da bi spomladi šli na Triglav

Me pa že malicamo!

"Krščevanje" je bilo zelo resno, a tudi zabavno!

A bo kaj bolelo?

Tobi je na vrsti!!!

Sedaj pa še dvojčici– Tanaja in Aneja!!!

KOŠARKA—STAREJŠE UČENK

november 2011

Učenke osmih in devetih razredov so že končale svoje tekmovanje v košarki. Letos smo nekoliko težje sestavile ekipo, ker je kar nekaj dobrih košarkaric končalo šolanje oziroma so se preselile in ne morejo več igrati za ekipo naše šole. Na srečo imamo tudi nekaj mlajših pogumni deklet, ki se niso ustrašile in so nam pomagale igrati.

Prvo tekmo smo igrale proti ekipi OŠ Mirana Jarca in vseskozi smo se menjavale v vodstvu. Na koncu smo izgubile in bile seveda zelo razočarane.

Drugo tekmo smo igrale proti OŠ Spodnja Šiška in jo gladko izgubile, a ta ekipa ima v svoji sestavi kar nekaj igralk ŽKD Ilirija in ena igra celo za reprezentanco.

Tretjo tekmo smo gladko zmagale, a to je bilo premalo za uvrstitev naprej.

OŠ FRANCETA BEVKA	27:31	OŠ MIRANA JARCA	23.11.2011 15:00	OŠ F. BEVKA
OŠ SPODNJA ŠIŠKA	88:18	OŠ VIDE PREGARC	23.11.2011 16:00	OŠ F. BEVKA
OŠ FRANCETA BEVKA	24:46	OŠ SPODNJA ŠIŠKA	23.11.2011 17:00	OŠ F. BEVKA
OŠ MIRANA JARCA	45:12	OŠ VIDE PREGARC	28.11.2011 12:00	OŠ M. JARCA
OŠ VIDE PREGARC	13:50	OŠ FRANCETA BEVKA	28.11.2011 13:00	OŠ M. JARCA
OŠ MIRANA JARCA	30:53	OŠ SPODNJA ŠIŠKA	28.11.2011 14:00	OŠ M. JARCA

Lestvica	T	Z	P	R	Točke	
OŠ SPODNJA ŠIŠKA	3	3	0	187:72	115	6
OŠ MIRANA JARCA	3	2	1	106:92	14	5
OŠ FRANCETA BEVKA	3	1	2	101:90	11	4
OŠ VIDE PREGARC	3	0	3	43:183	-140	3

Z leve čepijo: Nina, Sanja, Maruša in Lea. Stojijo (z leve): Floriana, Asja, Klara, Daša, Ela, Sara in Katja

»Zapisničarska miza«: Matevž, Matic, Miha, Jure in Tadej

*Dajmo naše
košarkarice!!!*

LJUBLJANSKI MARATON

oktober 2011

Učenke in učenci naše šole se že veliko let sodelujejo na tekaški prireditvi Ljubljanski maraton. Tečejo tako mlajši kot starejši in vsak, ki je že kdaj sodeloval se spogleduje z mislijo, da bi se šel znova preizkusit.

Učenci(ke) so tekli v najrazličnejših vremenskih razmerah. Velikokrat je bilo pozno jesensko vreme idealno za tek, ker je bilo sončno in ravno prav toplo. Včasih pa je bilo tudi zelo mraz ali pa je celo deževalo.

Tudi letos sem prijavila kar precej veliko ekipo, a so na koncu nekateri, zlasti mlajši, odpovedali udeležbo. Morda tudi zato, ker učencev sama nisem mogla spremljati, ker sem bila na operaciji.

Starejše učenke so se odrezale takole: Nina Porčič (23), Katja Sluga (35), kar sta izjemna rezultata. Sodelovali sta tudi Ana Toličič in Katarina Verbič, ki sta se uvrstili tam okrog 430. mesta.

V kategoriji mlajših deklet je Daša Klander dosegla 58. čas, Lara Bricelj in Tina Sluga sta pristali na 160. in 161. mestu. Tekli sta še Nives Klander (209) in Lara Mrzelj Lukač, ki se je uvrstila okrog 440. mesta.

Na maratonu so sodelovali tudi najmlajši učenci in učenke. Pri teh kategorijah tekačev časa ne merijo, a je sodelovanje prav tako pomembno.

Vsi tekači in tekačice so nagrajeni z medaljo in spominsko majico. To priznanje si vsak udeleženec tudi zasluži, saj vsaka uvrstitev pomeni tudi osebno zmago.

Drage učenke in učenci, vsem iskreno čestitam in upam, da boste drugo leto zopet sodelovali!

Športna pedagoginja Marica Žakelj

V kategoriji mlajših učenk so nastopile (z leve): Lara Bricelj , Tina Sluga in Lara Mrzelj Lukač

Dvojčici (z leve) Nives in Daša sta tudi tekmovali v kategoriji mlajših učenk.

Katja (levo) in Nina sta tekli za starejše učenke. In še Ana (na sredini) ter Katarina (na desni), ki sta prav tako nastopili med starejšimi učenkami.

Spredaj:
Lara, zadaj (z
leve): Luka,
Klara in
David

Martin,
Maja in
Lenart

Tristan (levo) in Janže
(desno)

Spredaj: Robin; zadaj (z leve)
pa: Aljaž, Luka, Zoja in Jaka

GLASBENO KRALJESTVO ŽIVALI

V Gallusovi dvorani Cankarjevega doma so si učenci tretjih razredov 11.10.2011 ogledali koncertni dogodek **GLASBENO KRALJESTVO ŽIVALI**. V tej predstavi so bile združene tri umetnosti: glasba, ples in literatura.

Izvajalci so bili: Orkester Slovenske filharmonije, dirigent Steven Loy, Društvo za umetnost plesa Harlekin in voditelj Andrej Rozman Roza.

S pomočjo številnih izvajalcev so mladi poslušalci spoznali osnovne glasbene pojme: kaj je orkester, kdo ga vodi, na katera glasbila igrajo glasbeniki, kdo je solist...

Predstava je vsebovala izbor glasbenih del, v katerih so živali upodobili naslednji skladatelji:

Camille Saint-Saens z delom **Živalski karneval**.

Maurice Ravel s glasbeno sliko **Balet piščančkov v jajčni lupini**.

Modest Petrovič Musorgski z delom **Slike iz razstave**.

Nikolaj Andrejevič Rimski Korsakov z odlomkom iz Pravljice o carju Saltanu – **Čmrljev let**.

Peter Iljič Čajkovski z odlomkom iz **Labodjega jezera**.

Sergej Prokofjev s glasbeno pravljico **Peter in volk**, kjer skladatelj predstavi živali s glasbili simfoničnega orkestra. Skladatelj je naslikal glasbeno podobo ptičke s pomočjo flavte, mački je pripisal klarinet, račko je upodobil z zvokom oboe in volka, ki ga je označil s skupino treh rogov.

Vrstni red glasbenih točk je bil med seboj pomešan, da bi bilo bolj zanimivo. Predstavo je spremljal ples baletne skupine Harlekin iz Celja, program pa je povezoval in vodil igralec Andrej Rozman Roza. Koncertni dogodek Glasbeno kraljestvo živali je bil zelo zanimiv in poučen. Mladi poslušalci so se ob pisanih glasbenih podobah naučili veliko novega.

Črt Rajšter, 8. b

1000 %
Znižano

Kupite,
ker
vam ne
damo

BREZPLAČNA
PONUDBA
(samo 1 evro)

Danes in nikoli več

PRODAM PSA! BREZ
ZOB. POZOR!!! NE
GRIZE.

2 za 1, če plačate
tudi 3

**PRODAJAM ZELO DOBRO ŠOLSKO TOR-
BO, KI SE NE BO NIKOLI STRGALA.
ZRAVEN DOBITE BREZPLAČEN ŠIVALNI
PRIBOR.**

PIA ŠIVILJA

KUPIM KRAVO!

NAJ BO BELO-VIJOLČNE BARVE Z IMENOM MILKA.
PREPRIČAJTE SE, DA VSEBUJE DOVOLJ ČOKOLADE.
MOJ E-MAIL: DAMJAN.KAKAV@HOTMAIL.ČOK

KUPITE SESALEC IROBOT.

ČISTO VSE POVRŠINE POČISTI. SAMO PRIKLO-
PITE GA IN ŽE SPINTA PO VAŠIH TLEH.
RAČUN ZA ŠKODO IN PSIHIATRA ZA VAŠEGA
PSA PORAVNAJTE SAMI.

JAN IPOD TEL: 1122334455667788991

IŠČEM!!!

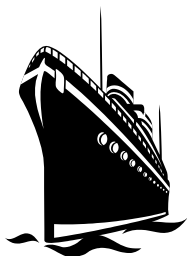
IŠČEM PRIJATELJICO, KI SE JE
IZGUBILA. JE ŽENSKEGA SPOLA.
JE VEČJA OD 1 CM IN MANJŠA
OD 3 METROV. SLIŠI NA SVOJE
IME. KDOR JO NAJDE, NAJ ME
POKLIČE. Zaskrbljena sošolka

tel. št.: 0000000001

PRODAM ZVEZDNI
UTRINEK, KI URESNIČI
VSE ŽELJE!

PRODAM POSODO BREZ DNA.

MIRKO ZEPTER, tel.: 002233445566

**Prodaj ladjo
LEONARDO
DIKAPRIO,
izdelano v slo-
venski ladje-
delnici.**

*Na palubi ima
jezero z otokom.
Zna razbijati
ledene gore.
GRATIS VAM
DAMO ŠE SIDRO.*

Robin Kruzer

Tel.: 555 555 5555

Posebna akcija!

**Božična razprodaja z noro
visokimi cenami!!!**

BTC- BOŽIČKOV TRGOVINSKI CENTER

Velja do: 00.00.00

IŠČEM POBEGLEGA MARSOVCA!!!

JE ZELEN, BOJEČ, RAD JE HAMBURGERJE IN
NIMA UŠES, AMPAK ANTENO. ZADRŽUJE SE V
BLIŽINI McDONALDOV. NOČE NAZAJ NA MARS
PRAV ZARADI TEGA MESNEGA HUDIČA.

MAMA MARSOVKA , TEL.: NASA (KONTAKT)

NOVO!!! BRALKO-OČALKO

VAS ZANIMA, KAJ SI DRUGI MISLIJO O VAS!
POTEM JE TU REŠITEV ZA VAS! NADENETE SI
OČALA IN IZVEDELI BOSTE VSE, KAR SI DRUGI
MISLIJO O VAS: NJIHOVE MISLI, NAMERE, UKA-
NE IN OSTALO.

Jan Očalinko, dr. okul. , tel.: 13245768

**KUPIM ZEMLJEVID BREZ REK, GORA, MEST IN OZNAČE-
NIH MEJ.**

MARJETKA TABORNIK, tel. št.: 9999999

PRODAM, KUPIM, IŠČEM

Prodaj hišo v lasti sošolkinega očeta.
Z veseljem bodo ostali v hiši. Pokličite me.

Kupite poseben nalivnik! Teste boste pisali
ODLIČNO 3.

Alenka Piflarius

Pokličite na tel. št. 033355553

Kupite le en del zimske smučarske opreme
(HLAČE), en del vam podarimo (KOPALKE).

PRODAM avto brez motorja. Potrebno majhno
popravilo. Milan Voznik: 051 999 000

PRODAM TAŠČO!!! Posebna ponudba: ČE
POKLIČETE TAKOJ, dobite ZASTONJ ženo !!!
Franci Zet, telefon: 040 000 000

Kupim psa, ki ne laja!

Janko Ovčar, telefon: ne poznam svoje števil-
ke, ker se ne kličem

Prodaj vrtnega krta. **POZOR!** Ko je na
motorju in se vozi pod zemljo, zelenica ni prav
lepa.

Marjana Rov, tel.: imam simobil

Iščem dvosobno garsonjero!

Prodaj starše – mamo in očeta še posebej!
Razočarana najstnica, tel.: ga nimam, ker
so mi ga starši zasegli

Napisali: Jana Arnuga, Hana Podvršič, Špela
Dukič, Ina Boelsing, Maja Papež, Črt Rajšter, Tine
Bračko

NORVEŠKA

Norveška zastava

LEGENDA:

fjord – U dolina, okoli
strma pobočja, morje
zaliže dno
fjell – uravnana pusta
hribovja ob fjordu

Norveška, uradno Kraljevina Norveška je 385 155km² velika država s 4 770 000 prebivalci na skrajnem severu Evrope. Uradna valuta je norveška krona, uradni jezik norveščina, vlada pa ji kralj Harald V. Glavno mesto Norveške je Oslo.

Leži v severnem polarnem ter severnem zmerno toplim pasu. Meji na Švedsko, Dansko ter Islandijo. S sosednjimi državami ter Finsko spada med Nordijske države.

Norvežani se ukvarjajo z ribolovom, ribjimi farmami ter z črpanjem zemeljskega plina iz Severnega morja. Na vodi imajo tudi veliko hidroelektraren. Prebivalci te lepe severne države, pa se lahko pohvalijo tudi v avtomobilski industriji in to s podjetjem Volvo.

Norveška je znana po številnih fjordih ter fjellih, morenah, Skandinavskem gorstvu ter Botnjiskem zalivu. Prepoznamo jo tudi po Nordkappu, najbolj severni točki v Evropi.

Oslo-glavno mesto Norveške

22. junij 2011 (ČRNI PETEK)

22. junij. Lep poletni dan, ki pa se je na Norveškem spremenil v pravo nočno moro.

Najprej je ob pol štirih popoldne, v Oslu, vladno četrt stresla močna eksplozija. Bombni napad se je zgodil v središču mesta, kjer stoji tudi stavba norveške vlade. Krivec za eksplozijo, v kateri je umrlo osem ljudi, mnogo jih je bilo ranjenih, je Anders Behring Breivik. Eno najbolj najmirnejših mest na svetu je preplavila panika. Nihče ni točno vedel, kaj se je zgodilo. Nihče ni vedel, kdo je kriv in nihče ni vedel, da je to le začetek.

Nekaj ur po bombnem napadu v središču mesta, pa so se na otoku Utoya, zaslišali strelji. Na otoku je potekal mladinski kamp članov podmladka stranke socialdemokratov norveškega premierja Jensa Stoltenberga. Na mlade, ki so prebivali v kampu, je začel streljati človek, ki je kriv za napad v Oslu, se pravi Breivik, preoblečen v policista.

Breivik spada med ultradesničarske skrajneže. Preprosto opisano, to so ljudje, ki so nestrpni do drugih, ki ne mislijo enako kot oni. So tudi nasilni. In kaj se je pravzaprav zgodilo.

Breivik se je preoblečen v policista z manjšim trajektom odpravil proti otoku Utoya. S seboj je imel torbo polno orožja. Ko je prišel do mladih, jim je rekel, da je policist in da mora po napadu v Oslu poskrbeti za varnost v kampu. Mladostnike je poklical, naj stopijo k njemu, saj jim mora povedati navodila o varnostnih ukrepih. Mladi so začeli prihajati k njemu, on pa jih je začel hladnokrvno pobijati. Začela se je panika. Preplašeni otroci so klicali preko telefonov starše, spletnim stranem ter drugim ljudem sporočali, kaj se dogaja na otoku. Bežali so na vse strani. Skakali so v vodo ter se skrivali po grmovju. 26-letnik, ki je slišal za streljanje, je s svojim čolnom prihitel ter pomagal reševati ljudi v vodi.

Breivik je na otoku Utoya ubil 68 ljudi. Najmlajši je bil star 14 let, le nekaj jih je bilo starejših od 19 let. Skupaj z bombnim napadom v Oslu je torej Anders Breivik ubil 76 ljudi. Napad spada med enega največjih ter najbolj grozних terorističnih napadov v zgodovini.

Otok Utoya

Bombni napad v Oslu od daleč

Bombni napad v Oslu, reševanje

Reševanje na otoku Utoya se je zavleklo pozno v noč

VIRI:

- http://www.youtube.com/watch?v=FvwY_5NYoH0
- <http://24ur.com/novice/svet/norveska-neznanec-streljal-na-mladino-stadanasnja-dogodka-povezana.html>
- <http://www.youtube.com/watch?v=eVFCay4VbU8&feature=related>
- <http://www.youtube.com/watch?v=0l1rSqzbd1Q&feature=related>
- <http://www.zurnal24.si/streljanje-na-otoku-utoya-clanek-130229>
- <http://www.rtvsllo.si/svet/foto-in-video-eksploziji-v-oslu-sledil-krvavi-napad-na-mladinski-tabor/262528>
- http://www.siol.net/data/fotogalerije/svet/2011/07/eksplozija_v_oslu.aspx
- <http://en.wikipedia.org/wiki/Ut%C3%B8ya>

Katarina Verbič, 8.a

Najbolj zanesljiva napoved, ki jo lahko damo o prihodnosti, je ta, da nas bo presenetila.

LEONARD

Naravoslovni dan: Aids

Vsako leto se vse več govori o nekdanji tabu temi AIDS. Veliko ljudi pred desetimi leti o bolezni ni vedelo ničesar. Tisti, ki pa so bili takrat žrtve te bolezni, so bili tudi žrtve zmerjanja, ignoriranja in na koncu so bili lahko čisto izključeni iz družbe. To se je takrat dogajalo samo zaradi tega, ker ljudje o AIDS-u niso vedeli ničesar. V sedanjem času pa smo veliko bolj obveščeni in informirani. Še vedno pa se v naših glavah poraja veliko vprašanj o AIDS-u.

Aids je kratica za Acquired Immune Deficiency Syndrome ali sindrom pridobljene imunske pomanjkljivosti. Aids je sindrom, za katerim zbolimo, če se okužimo z virusom HIV. To pomeni virus humane imunske pomanjkljivosti. S tem virusom se lahko okuži čisto vsak. Zato moramo vedeti, na kaj moramo biti previdni. Z virusom HIV se lahko okužimo, če pridemo v stik z okuženo krvjo. Zato pazimo, da na primer pri ranjencu, ne ustavljamo krvi z golo roko, ker lahko pride do infekcije.

Lahko se pa tudi okužimo z drugimi telesnimi tekočinami, kot so sperma, nožnični izcedek in materino mleko. Do okužbe pride pri nezaščitenem spolnem odnosu, transfuziji krvi, pri uživanju mamil (igle) in dojenju. HIV pa se ne prenaša s slino in z objemanjem. Če se okužimo z virusom, lahko kar nekaj časa mine, dokler bolezen ne izbruhne. Virus HIV se bo naselil na vse dobre celice, ki se borijo proti nezaželenim virusi in jim onemogočil normalno delovanje. Zaradi tega so lahko navadne bolezni, kot je pljučnica, za njih zelo smrtonosne. Do danes še niso odkrili cepiva, ki bi lahko čisto uničil virus HIV.

Veliko lahko naredimo s tem, da smo osveščeni o bolezni, dovolj obveščeni in zaščiteni. S pridobljenimi informacijami o AIDS-u lahko tudi preprečimo, da okuženega človeka ne izpodrivamo iz družbe.

Hana Podvršič, 8. b

VARČEVANJE IN SKRB ZA PLANET

Živimo v času, ko je potrebno varčevati in skrbeti za naš planet. Tu je nekaj napotkov, kako lahko privarčujemo in poskrbimo, da ohranimo naš planet in ga zapustimo tudi bodočim rodovom.

<i>DOMA</i>	<i>V ŠOLI</i>
<p>Varčevanje z energijo</p> <p>Luč- Ugašaj luči, ko zapustiš sobo. Uporabljalj varčne žarnice.</p> <p>Ločevanje—Ločuj biološke odpadke, embalažo, papir, steklo ...</p> <p>Varčevanje z vodo- Ko ne uporabljaš vode, ne puščaj, da še vedno teče! Raje se tuširaj, kot da se kopaš v kadi.</p> <p>Škodljivi plini- Če je le možno, ne uporabljalj avtomobila. Pelji se s kolesom, mestnim avtobusom, rolko ali pojdi peš.</p> <p>Hrana- Velikokrat ostane hrana po kosilu ali večerji. Namesto da bi odvrgli hrano stran, lahko na vrtu izdelamo košaro in naredimo kompost.</p> <p>Pobijanje živali- Še danes nekateri pobijajo živali za krzno, rogove, kosti, zobe, plavut,.. To naprej prodajajo turistim, kar je NEZAKONITO. To lahko preprečimo s tem, da ne kupujemo nezakonite izdelke!</p>	<p>Varčevanje z energijo</p> <p>Luč- Ugašaj luči, če vidiš da luč ni potrebna v prostoru(po hodnikih, učilnicah ...).</p> <p>Ločevanje- Tudi v šoli lahko ločuješ odpadke. Po hodnikih lahko najdeš posebne škatle, kjer lahko zelo enostavno ločuješ odpadke.</p> <p>Varčevanje z vodo- V šoli zapiraj pipo, ko prenehaš uporabljati vodo.</p> <p>Škodljivi plini- Če stanuješ blizu šole, hodi in ne uporabljalj avtomobila za kratke prevozne razdalje.</p> <p>Hrana- V šoli razmisli, koliko hrane si boš vzel, da ti ne bo ostala. Raje vzemi manj, če si pa lačen, zaprosi kuharico za dodaten obrok.</p> <p>Papir— Udeležuj se zbiralnih akcij papirja,ki jih imamo na šoli.</p> <p>Papirnate brisače- Po umivanju rok ne izvleči tri ali več papirnatih brisač!</p> <p>Hana Podvršič, 8. b</p>

Arabske države in protesti

Egipt je država v severovzhodni Afriki. Obsega 1.010.000 kvadratnih kilometrov in ima 77,4 milijonov prebivalcev (99 % Egipčanov, 0,9 % Nubijcev, 0,1 % Grkov), večina je muslimanov. Glavno mesto je Kairo, kjer živi četrtnina vseh Egipčanov in je najbolj poseljeno mesto v Afriki. Egipt je pomembno turistično središče še posebej zaradi ostankov antične civilizacije (piramide, sfinga in Dolina kraljev), znan pa je tudi kot raj za potapljače v mestu Sharm El Sheik.

V Kairu se je januarja 2011 zgodila revolucija. Protestiralo je tisoče ljudi, ki so po enem mesecu dosegli, da je predsednik Hosni Mubarak, ki je bil na oblasti že trideset let, odstopil. Od februarja 2011 je država pod vojaško oblastjo.

Libija je država, ki stoji na severu Afrike. Obsega 1,760,000 km in ima več kot pet milijonov prebivalcev. Glavno mesto je Tripoli.

Kot v Egiptu se je tudi v Libiji zgodila revolucija. Zahtevali so, da odstopi predsednik Muammar Gaddafi, ki je bil na oblasti več kot štirideset let. Obsodili so ga tudi nehumanih dejanj. Protestniki so ga ubili 20. oktobra 2011.

Jemen je država na arabskem polotoku, ki obsega 555,000 kvadratnih kilometrov in ima 24 milijonov prebivalcev. Tudi v Jemnu je bilo letos veliko nemirov.

Sirija je obmorska država na bližnjem vzhodu. Tudi v Siriji so po umoru nekega dečka izbruhnili nemiri, ki so bili uspešni predvsem zaradi odlične povezanosti protestnikov prek spleta. Vlada je prekinila povezave z zunanjim svetom, nemirom pa ni videti konca.

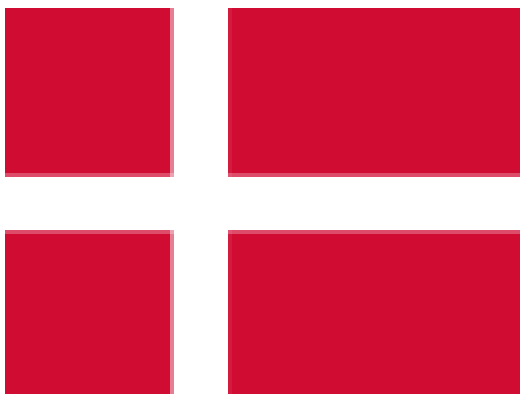
Tunizija je država ob Sredozemskem morju na severnoafriški obali. Vsi protesti pa so se razširili prav iz Tunizije. Proteste je sprožila velika brezposelnost, korupcija in omejene pravice državljanov. Val protestov se je začel, ko se je neki mladi mož, ki je postal obupan in razočaran nad policijo, zažgal, ker je policija zaprla njegovo stojnico, ki je bila edini vir dohodka njegove osemčlanske družine. To dejanje je zanelo iskrico, ki je sprožila proteste, ki so se hitro širili po arabskem svetu.

Liza Močnik, 8. a

Mrzla, draga, vikinška in peščena

Osebna izkaznica kraljevine Danske

narodno geslo: *Božja pomoč, človeška ljubezen, danska veličina.*

himna: Der er et vndigt land

glavno mesto: Kopenhagen

uradni jezik: danščina, ferščina, nemščina

velikost: 43.094 km²

število prebivalcev: 5 400 000

valuta: danska krona (7DKK=1evro)

kraljica: Margareta II Danska

neodvisnost: pred 8. stoletjem

Prišlo je poletje in z njim potovalna mrzlica. Toliko je krajev, ki jih moramo še obiskati, toliko kultur, ki jih moramo spoznati in toliko dogodivščin, ki jih je potrebno doživeti, da je posejana doma v pasji vročini nesmiselno. Že dolgo časa sem si želela na sever – v tisto obljubljeni deželo, kjer je vse tako razvito, tako urejeno in tako čisto. Letos se mi je želja izpolnila, saj sem se z družino v avtodomu za malenkost več kot dva tedna odpravila na Dansko. Pričakovanja so bila zares velika, realnost nekoliko drugačna in veliko bolj mrzla, a vseeno mi je ta najmanjša nordijska državnica veliko pokazala in ponudila.

Našo pot smo začeli v sredini julija z zares dolgo vožnjo. Prvi postanek je bila nemška prestolnica. Bila mi je zelo všeč. Če ne omenim samo čudovitih zgodovinskih stavb, burne in krute preteklosti in živahnega utripa mesta, me je najbolj presenetila še zmeraj očitna razlika med zahodnim in vzhodnim delom Berlina. Spali smo v slednjem in navajeni na pregovorno nemško čistočo in red bili nemalo presenečeni ob podirajočih se stavbah, ki bolj spominjajo na zanemarjene dele Tirane ali Sarajeva kot pa središče skoraj najmočnejše evropske države. Zahodni del je predvidljiv: vse urejeno, vse stooostotno varno. V razvitejšem delu Berlina so me najbolj očarali parki, ki so resnično ogromni in čudoviti, ter se lahko brez težav kosajo z londonskimi velikani. So tudi kulturna središča: tukaj se odvijajo predstave, predavanja in vadbe, videli pa smo tudi kip Marksa in Engelsa ter zbirko plinskih cestnih svetilk iz vsega sveta. Slovenske seveda ni bilo. Ogromne zelene površine pa imajo le eno težavo: polne steklih lisic iz Poljske, ki so se tukaj udomačile, postajajo nevarni za prebivalce.

Berlina sta si zares zelo različna, a se počasi združujeta nazaj v eno mesto. Najlepša vez med njima so prav gotovo Brandenburška vrata, najbrž največja znamenitost mesta. Zgrajena v 18. stoletju s kipom boginje Viktorije in njene vprega, ki posebej zmagajo, so skozi zgodovino imele najrazličnejše pomene. Za Napoleona je bil kip Viktorije zmagovalna trofej, za naciste simbol zmage in moči, kasneje prispodoba razdelitve Berlina. Po letu 1989 pa so le še znamenitost, ki privablja veliko turistov.

Tisto, kar privablja še več obiskovalcev, pa je zgodovina. Ta je kruta, grozljiva, strašna, a vseeno buri našo domišljijo. Govorim o drugi svetovni vojni in Berlinu kot središču nacizma. Čeprav se Nemci v šolah ne učijo svoje »sramotne« zgodovine, se je še predobro zavedajo in jo znajo dobro tržiti. Berlinski zid, Charlie Check point, kot točka, kjer je vojska Združenih držav stražila prehod med socializmom in kapitalizmom, in zanimiv judovski spomenik v obliki krst, so zelo dobičkonosni, saj se ljudi kar tare.

Brandenburška vrata

Nemški parlament

A to seveda še ni vse. Znamenitosti in zanimivosti je toliko, da se res vprašaš, kakšne moči imajo Nemci, da so Berlin, mnogokrat skoraj zravan s tlemi tako obnovili in uredili, da imaš kljub večinoma novim stavbam občutek, da je nastajal tisočletja. Ob tem mislim na čudovito stolnico, mogočen parlament ter sijajen stari del mesta in nakupovalno ulico Ku'Damm, nemški Oxford Street. Tam smo končno našli nekaj slovenskega. Med kipi medvedov iz vseh držav, se je bohotal tudi naš.

Vsega lepega je enkrat konec in tudi mi smo morali po dveh dneh zapustiti Berlin in se podati proti našemu resničnemu cilju – Kraljevini Danski.

Prvič za volanom

Marks in Engels: delavci, zgodovina in 8. razred!!!

Na začetku sta me presenetili dve stvari: cene – pivo je sedem evrov, palačinka, šest, čokolada štiri, sladoled tri, razglednica dva ... in mraz. Prvo sem še nekako preživela, drugo pa se z omaro polno kratkih hlač in majic brez rokav nekako ni izšlo. Mami je dobila »odlično« idejo: ogrevali se bomo s športno aktivnostjo! Juhej, pa smo pečeni za naslednjih nekaj tednov! Začeli smo kar takoj po prihodu. Hop na kolo in smo mimo mrtvih krav ter skozi senčnate gozdove odkolesarili do pečin Mons Kloint. To je ena redkih naravnih znamenitosti, saj najvišji vrh Danske visok 173 metrov, nimajo rek, dolin, gora in gozdov. Površje je preoblikovano le ledeniško. Pečine so bile zelo lepe: bele kot sneg – primerjava je bila najbrž ustvarjena pod vplivom temperature, visoke vsaj sto metrov in popolnoma gladke. Ko smo se po pet tisočih stopnicah spustili do morja in potem spet nazaj gor, sem ugotovila, da so prav res vsi Danci, ki smo jih srečali, svetlolasi. Pregovor o svetlih Skandinavcih res drži!

Hamletov in Shakespearov grad

Na začetku sta me presenetili dve stvari: cene – pivo je sedem evrov, palačinka, šest, čokolada štiri, sladoled tri, razglednica dva ... in mraz. Prvo sem še nekako preživela, drugo pa se z omaro polno kratkih hlač in majic brez rokav nekako ni izšlo. Mami je dobila »odlično« idejo: ogrevali se bomo s športno aktivnostjo! Juhej, pa smo pečeni za naslednjih nekaj tednov! Začeli smo kar takoj po prihodu. Hop na kolo in smo mimo mrtvih krav ter skozi senčnate gozdove odkolesarili do pečin Mons Kloint. To je ena redkih naravnih znamenitosti, saj najvišji vrh Danske visok 173 metrov, nimajo rek, dolin, gora in gozdov. Površje je preoblikovano le ledeniško. Pečine so bile zelo lepe: bele kot sneg – primerjava je bila najbrž ustvarjena pod vplivom temperature, visoke vsaj sto metrov in popolnoma gladke. Ko smo se po pet tisočih stopnicah spustili do morja in potem spet nazaj gor, sem ugotovila, da so prav res vsi Danci, ki smo jih srečali, svetlolasi. Pregovor o svetlih Skandinavcih res drži!

Časa za počitek ni bilo, saj smo se že naslednji dan odpravili na ogled glavnega mesta, Köbenhavna. Očitno nisem ravno ljubiteljica narave, saj me le mesta, vključno z dansko prestolnico, zares navdušijo. Če pozabim na vrtoglave cene, je mesto popolno. Ne preveliko in ne premajhno, izjemno raznoliko in živahno. Vsi prav gotovo poznamo znan kip Male morske deklice, ki je pravzaprav grda in niti malo podobna Arieli iz Disneyjeve pravljice, a je kljub temu zanimiva. Kipar je dobil idejo zanjo v Andersenovi zgodbi, ko je živel v Köbenhavnu. Njegova hiša je v Nyhavnu, gotovo najlepšemu delu mesta. Slikovite in živobarvne hiške obkrožajo пристanišče, ki naj bi bilo najbolj čisto na svetu.

Streljaj od Nyhavna pa lahko zapustiš svet preteklosti in se predaš svetu zabave. Danski Tivoli, ograjen zabaviščni park v središču mesta, ki nekoliko spominja na dunajski Prater, je zbirališče mladih in zabave željnih. Te morajo prej oropati banko, saj karta za nekaj ur vlakcev smrti in hiše strahov stane več kot štirideset evrov. Tivoli je kljub vsemu joku in stoku torej odpadel. V poštev pa je prišla vožnja z ladjico, kjer smo videli mesto z malo drugačne perspektive. Najbolj mi je ostala v spominu kraljičina rezidenca Amalienborg, ki je res velikanska in kraljevska. Tudi čudaške opere, protestantske cerkve brez ladje, državne ustanove v obliki zmajeve noge – simbol moči kralja in antičnega vodnjaka Gefione in njenih spremenjenih sinov ni lahko pozabiti. Köbenhavn mi je ostal v spominu kot absolutni zmagovalec med danskimi lepotami.

V tradicionalnih vikinških oblačilih

Nyhavn

Sledila je pot na sever. S spreminjanjem geografske višine so se enakomerno nižale tudi temperature. To pa očitno ni motilo Vikingov, ki so tu živeli okoli leta 1000, saj njihovih ostankov tukaj kar mrgoli. Rekonstrukcije ladij, orožje, oblačila, način gradnje in prehrano smo imeli v malem prstu v muzeju v Roskilde. Ozračje območja pa ni ustrezalo le Vikingom, ampak tudi Hamletu, ki je v omenjenem mestu prebival v gradu. Hamlet in tudi grad sta si svojo nesmrtnost zagotovila, ker ju je v svoji drami opisal nihče drug kot Shakespeare, ki je kriv tudi za množičen naval turistov. Predvsem Japonci so tukaj v svojem elementu. Nič drugače pa ni v vikinški vasi v bližini, kjer se lahko preoblečeš v Vikinge, lončariš ter se spreho-diš po prostorih, ki so jih uporabljali.

A nekdanji prebivalci Danske, strah in trepet Evrope, niso edina znamenitost severa. Tukaj se je narava nekoliko poigrala z vetrom, vodo in kamenjem in nastale so sipine. Takšnih še nisem nikoli videla. Bel pesek, v ozadju tajga in morje ... resnično nekaj posebnega!

Surferji na Romu

Na Danskem elektriko proizvajajo z vetrnicami

Pravljica pokrajina na severu

Čez nekaj dni smo končno prišli na naš cilj: najbolj severni del Danske, kjer se srečata Severno in Baltsko morje. Tokovi se mešajo in so zelo močni, zato je kopanje prepovedano, saj te lahko potegne na dno. Na rt smo prišli, ko se je začela nevihta: strele so treskale, morje je valovilo, sijalo je sonce in deževalo je in bilo je ... epsko.

Končno je prišel mamin rojstni dan, končno smo se obrnili proti jugu in za dva dni odšli v kamp blizu Sonderviga. Tam smo si ogledali še razstavo peščenih skulptur, ki mi je zbila malce samozavesti. Prej se mi je namreč zdelo, da delam lepe peščne gradove.

Iz peska pa na Danskem niso zgrajene le sipine in mojstrski kipi, temveč tudi Romo, naravni fenomen. To je otoček, prekrit s peskom, ki je tako trden in raven, da je na njem možna vožnja z avtom. Pa ne samo z avtom, Romo je namreč zbirališče tako imenovanih kopenskih surfarjev, ki se v vozičku, na katerega je pripeto jadro vozijo po otoku. Meni bo Romo ostal v spominu kot moja prva šola vožnje. Ranjenih ni bilo. J

Naš zadnji postanek pred nemško mejo je bilo mestece Ribe, najstarejša naselbina na Danskem iz 8. stoletja. Mesto je res lepo, v njem pa so pustili ostanke Vikingi, prebivalci srednjega veka in še mnogi drugi. Ribe vsekakor zaznamuje tudi najboljša prodajalna vafļjev, kar sem preizkusila na lastni koži in lahko to trditev tudi potrdim.

Končno!!! Nemčija je bila pravo odrešenje. Po dveh tednih pomanjkanja se prileže brezglavo zapravljanje v Sparu z vednostjo, da boš porabil veliko manj denarja, kot če bi šel v Köbenhavnu na pijačo. Le – to smo si privoščili v Hamburgu, v katerega smo skočili tik pred odhodom domov. Ker nisem na Danskem zapravila niti centa, sem vse povabila na izdatno sladkanje v Starbucks. Drugače pa je Hamburg očarljivo mesto s pristaniščem, ki sem ga do takrat poznala le iz zgodb o Loli Veloso. Nemški London, kot mu pravijo, mi je bil všeč predvsem zaradi njihovih anglofilskih nagnjen in sproščenosti, ki se je prav prilegla po dneh danske urejenosti.

Ne morem reči, da je bilo to moje najljubše potovanje. Prav gotovo imam raje jug, a tudi sever je treba poznati. Danska je bogata država, a ne zaradi naravnih danosti, ker jih preprosto ni, ampak zaradi ljudi, ki tukaj živijo že tisočletja, dandanes pa so v razmišljanju in tudi čem drugem res veliko pred nami. A kljub vsemu bi na vprašanje, kaj mi je bilo na Danskem najbolj všeč, odgovorila: »Pot do nje po Nemčiji!«

Peščne skulpture

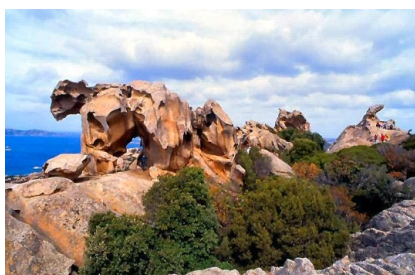

EST LEPOT SEVERNE SARDINIJE

Če imate v novembru mesec časa, vam priporočam, da obiščete Sardinijo. Trume turistov izginejo, pasja vročina se spremeni v prijetno jesensko ozračje s temperaturami tam okoli 25 stopinj in tukaj je še presenetljivo toplo morje, ki kar kliče po čofotanju in plavanju. Mi smo se na drugi največji sredozemski otok podali med krompirjevimi počitnicami. Najbolj mi je bil všeč nočni trajekt Livorno – Olbio z brezžičnim spletom in mondenimi restavracijami. Naj ime »nočni« ne zavede, saj je spanje na palubi ob močnih neon-skih žarnicah skoraj nemogoče. Ko smo torej z zlepljenimi očmi in tečni kot le kaj končno pripluli v Olbio, industrijsko mesto na Sardiniji, pa se začne ...

- Capo d' Orso Capo di Orso

Narava se je nekoliko poigrala s kamninami in nastale so različne oblike. Najbolj značilen je »kip« na sliki, ki naj bi prikazoval ... Hmm. Kozla, psa, volka, kravo? Orso pa v bistvu pomeni medved. Z veliko domišljije.

Valle di Luna

- Valle di Luna & Valle della Luna

To sta dve dolini, katerih površje bi naj bilo podobno reliefu Lune. Tista z besedico »di« je domovanje poslednjih sardinskih hipijev, scena pri »della« pa nekoliko spominja na grško Meteoro. Zelo lepo, čeprav podobnost z Luno spet pogojuje domišljija.

- Terme di Casteldoria

To je kraj, kjer reko Coghinas priteče termalna voda. Zraven so toplice, a kopanje v veliki blatni reki s 35 stopinjami je prav posebno, čeprav toliko bolj umazano doživetje. Prave-mu izviru pa se ni pametno približevati, saj ima voda 80 stopinj in včasih hlapi direktno v zrak.

- Alghero

V vodiču piše, da je to edino lepo sardinsko mesto. Je iz dvanajstega stoletja, čuti pa se izjemno močan španski vpliv. Mestece je očarljivo, s kupi zanimivih trgovin in cerkva. Še posebno je znana stolnica, katere kupola je okrašena z barvitim mozaikom. Mi smo si privoščili pico in za Italijo je bila pravzaprav še kar dobra.

- Basilica di Saccargia

Preprosta in izjemno neokrašena (zato toliko bolj lepa) cerkev iz dvanajstega stoletja je gotovo nekaj posebnega. Izmenjujeta se domači kamnini: črni bazalt in beli apnenec in zato cerkev izgleda nekoliko ... črtasta. Je eden izmed najpomembnejših spomenikov v romanskem stilu, pomembna pa je tudi zaradi toskanskih umetnikov: arhitekt je bil iz Pise, delavci iz Lucce in ostankov samostana na cerkvenem dvorišču. V šestnajstem stoletju je bila zapuščena, mnogo kasneje obnovljena, danes pa je zaradi svoje posebnosti vredna ogleda.

- Plaže!!

Tistim, ki grejo na lov za lepe plaže v daljno Grčijo, polagam na srce, naj se raje odločijo za Sardinijo, ki je precej bližje. Bel pesek, turkizno morje, čista voda. Novembra ni bilo omembe vrednega števila obiskovalcev, le temperature so bile malce prenizke za res dolgo namakanje. Za surfarje in kiterje je to pravi raj zaradi peščene podlage in močnega vetra. Pravzaprav so za besedico »severna« v naslovu krive plaže. V načrtu smo imeli celotno Sardinijo, a želja po zadnjem kopanju v tem letu je zasenčila kulturne znamenitosti.

Mestni navdušenci pa bodo na svoj račun prišli na celini. Okoli Livorna kar mrgoli čudovitih toskanskih mest. Za ljubitelje mode je tu čudovita Bolonja, za romantike skrivnosten Lucca, znamenita Pissa, glavno toskansko mesto Firenze, na poti domov še Benetke ... Če pa čas dopušča, pa je tukaj še tristo kilometrov oddaljena italijanska prestolnica.

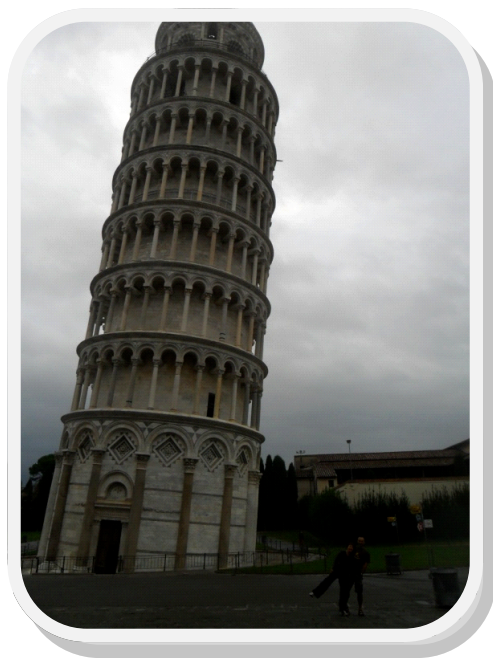
Italija je eden izmed mojih najljubših potovalnih ciljev. Zaradi jezika, ljudi, italijanskega vrveža, mode, čudovite dežele, otokov, zelo prijetnega podnebja, hrane, raznolikosti, smučišč, morja in mojega najljubšega dela: mest. Vedno me prevzame.

Lucca

Deskanje na Sardiniji

Pisa

Basilica di Saccargia

Alghero

Plaže

Viri:

<http://www.google.si/search?q=capo+di+orso&rls=com.microsoft:sl&oe=UTF-8&startIndex=&startPage=1&um=1&ie=UTF-8&hl=sl&tbm=isch&source=og&sa=N&tab=wi&biw=1024&bih=615&sei=Xdu2Tof5LeX44QTKmfdAw>

http://en.wikipedia.org/wiki/Basilica_di_Saccargia

Lonely Planet: Italy

Katja Sluga, 9. a

DOLENJSKA (potopis)

Dolenjska je pokrajina v jugovzhodni Sloveniji, ki geografsko sega na vzhodu do reke Save, na zahodu do Blok, na severu pa do Ljubljanskega barja. Dolenjska je bila v zgodovini del Kranjske. Za pokrajino je značilen dolomit oz. apnenec ter razni kraški pojavi: ponikalnice, vrtače... Veliko pa je tudi pašnikov, travnikov ter polj. Dolenjska ni prepoznavna le zaradi lepe narave, temveč tudi zaradi pomembnih Slovencev, ki so živeli in odraščali v tem delu Slovenije.

Na naši prvi ekskurziji v letošnjem šolskem letu smo si ogledali grad Turjak, Trubarjevo domačijo, Jurčičevo domačijo, Stično ter grad Bogenšperk.

Naša prva točka je bil grad Turjak. V gradu smo si ogledali Dalmatinovo kapelo. Tako se imenuje, ker naj bi se v času protireformacije v majhnem prostoru nad kapelo skrival Jurij Dalmatin (prevedel je Bibilijo). Lansko šolsko leto smo obravnavali Prešerna in tudi njegovo pesem Turjaško Rozamundo, zato nismo spregledali lipe oz. hrasta, kot je zapisal Prešeren.

Naslednja postaja je bila Trubarjeva domačija oz. Rašica. V Rašici je odraščal zelo pomemben in zavezen Slovenec: Primož Trubar. Z vodičem smo skupaj obnovili Trubarjevo življenje, nekateri pa so celo izvedeli kaj novega. Dobro se spomnim, ko je vodič dejal, da se je Trubar lahko šolal zaradi očeta, saj je bil oče zelo pomemben človek v njihovi vasi. Trubar pa je zgrabil priložnost in se začel izobraževati. Če ne bi bil Trubarjev oče tako pomemben človek v vasi, se tudi Trubar ne bi mogel izobraževati in Slovenci še dolgo časa ne bi imeli prve slovenske knjige.

Pot smo nadaljevali proti Muljavi. V Muljavi se je rodil pisatelj Josip Jurčič. Ogledali smo si hišo, v kateri je odraščal Jurčič. Hiša je bila velika, a premajhna za vse družinske člane. Prav tako smo videli še druge stavbe: čebelnjak, gospodarsko poslopje, kaščo ter Krjavljevo bajto. Najbolj me je presenetila Krjavljeva hiša. To je bila majhna hišica, v kateri je prebival najnižji sloj. Bajta je imela dva prostora in sicer črno kuhinjo ter kamro. Nisem si znala predstavljati, kako je lahko človek živel v tako majhni hiši.

Iz Muljave smo se odpravili proti samostanu Stična. Na spletu sem prebrala, da je bil samostan zapuščen in da dolgo časa ni bilo v njem prav nobenega meniha, toda ne izgleda tako. Samostan je velik in urejen. Čeprav v Stični živi in dela le še 13 menihov, je samostan lep. Ogledali smo si kržni hodnik z zelo znanimi rebrastimi oboki. Odšli pa smo tudi v cerkev, kjer nismo smeli govoriti. V njej mora biti vsak človek tiho. Cerkev je bila veličastna, velika in lepa. Še zdaj kar težko verjamem, da za samostan, ki je sedaj tako lepo urejen, niso skrbeli kar nekaj časa.

Naša zadnja točka je bil grad Bogenšperk. Grad sem si ogledala že z družino pred nekaj leti, a je bilo prijetno si ga ogledati še enkrat. Bogenšperk od zunaj daje vtis, da je lep in veličasten, a notranjost ni nič posebnega, saj je pravzaprav muzej. Na Bogenšperku je živel Janez Vajkard Valvasor, avtor Slave Vojvodine Kranjske. Videli smo tudi vse štiri knjige Vojvodine Kranjske. To so stare, debele in malce uničene knjige. Ogledali smo si tudi bakroreze. Valvasor je v knjigo vključil več kot 3500 bakrorezov in to ga je stalo toliko, da je na koncu ostal brez denarja. Všeč pa mi je bila tudi poročna soba, saj ni velika pa tudi majhna ni in menim, da je ravno prav velika za poroko.

V Ljubljano smo se vrnili okoli 16.00 ure. Bolele so me roke, saj sem si morala zapisovati veliko stvari, ker smo v ponedeljek pisali poročilo. Od vseh točk, ki smo si jih ogledali, pa mi je bil najbolj všeč grad Bogenšperk, prav tako pa samostan Stična.

Maruša Kline, 9.a

Trubarjeva domačija—Temkov mlin

samostan Stična

Grad Bogenšperk

Amy Winhouse

Amy Jade Winehouse je bila britanska soul, R&B in jazz pevka. Rojena je bila 14.

Mitchellu Winehouse in Janis Winehouse. Ko je bila Amy stara 9 let, je začela obiskovati *Susi Earnshaw Theatre School*, da bi izurila svoj glas. Ustvarila je tudi svoj band.

Z glasbo se je profesionalno začela ukvarjati leta 2003. Amy so navdihovale ženske skupine iz 60-ih, to vidimo tudi po njeni značilni frizuri ter načinu ličenja.

Pevka je navduševala svet s svojim glasom, vse dokler počasi ni začela padati v svet droge ter alkohola. Leta 2007 se je njeno stanje začelo hitro slabšati. Zdravstveni problemi so ji uničili življenje ter kariero. Večkrat je odšla tudi na zdravljenje, a nič ni pomagalo.

Pevka je umrla 23. julija 2011 doma v Londonu.

septembra v Londonu očetu

Katarina Verbič, 8.a

Love is a losing game

For you I was a flame
Love is a losing game
Five story fire as you came
Love is a losing game

Why do I wish I never played
Oh what a mess we made
And now the final frame
Love is a losing game

Played out by the band
Love is a losing hand
More than I could stand
Love is a losing hand ...

MARCO SIMONCELLI

Bil je motorist, poln pozitivne energije in humorja. Rodil se je 20. januarja leta 1987 v italijanski vasi Cattolica. Svojo motociklistično pot je začel že zelo zgodaj, pri zgodnjih devetih letih je začel voziti v italijanskem mini moto prvenstvu, ki ga je osvojil v letih 1999 in 2000. Naslednje leto se je zavihtel na prvenstvo 125cc Honda Trophy in v letu 2002 prvič postal prvak omenjenega tekmovanja. Leta 2003 je za moštvo Matteoni Racing Team vozil celotno sezono in osvojil točke na šestih tekmah, najboljša uvrstitev pa je bilo četrto mesto na dirki v Valencii.

Že v lanskem letu mu je uspelo priti v moto GP in se soočiti z najboljšimi, vodilnimi motoristi. Prve stopničke v razredu moto GP je osvojil na letošnji preizkušnji za VN Češke. Imel je visoke cilje in večino mu jih je uspelo uresničiti. A prav ti cilji so ga peljali v pogubo. V nedeljo 23.10.2011 ob pol enajsti uri je Marco Simoncelli dobil usoden udarec v glavo. V nesreči sta bila udeležena tudi Valentino Rossi in Colin Edwards. Smrt ljubljenega motociklista je povzročila mnogo ran v srcih oboževalcev. Žalost se je prebudila tudi v Rossiju, kateremu je bil mladi Simoncelli kot brat. Mislim, da ga bodo tudi mnogi izmed nas močno pogrešali. Zbogom Marco Simoncelli!

Lara Mrzelj Lukač, 7. a

STEVE JOBS

Steven Paul Jobs se je rodil leta 1955 v Ameriki v San Franciscu. Ko je po prvem semestru pustil študij, se je odpravil v Indijo, saj se je zgledoval po glasbeni skupini The Beatles. Nekaj časa je tam preživel kot hipi, saj ni natančno vedel, kaj bo v življenju počel. Kasneje se je odločil, da se vseeno vrne nazaj domov. Leta 1974 se vrnil nazaj v Californijo. Dve leti pozneje pa je s prijateljem Stevom Wozniakom v garaži njegove hiše ustvaril podjetje Apple. Postal je zelo uspešen na področju računalništva. Podjetje se je zelo razširilo in Steve je na ta račun obogatel. Žal pa ga je izdala bolezen. Jobs je namreč trpel za rakom trebušne slinavke. Umril je 5. oktobra 2011 v ameriški zvezni državi Wisconsin.

Tine Bračko, 8.b

IZTOK PUC

Iztok Puc je bil rojen v Slovenj Gradcu 1966. Že kot otrok je rad igral rokomet. Ker je bil za ta šport nadarjen, se je odločil, da bo to njegov poklic. Športno pot je začel v Rokometnem klubu Šoštanj. Nadaljeval jo je v tujini v Banji Luki. Več let je igral v klubu Celje Pivovarna Laško. Svojo kariero je zaključil v Prulah kot športni direktor. Kasneje se je z družino preselil na Florido. V življenju je dosegel veliko dobrih rezultatov: za Slovenijo je nastopil 34-krat, zadel pa je 120 golov. Bil je edini rokometas na svetu, ki se je na olimpijskih igrah boril v dresih s tremi različnimi grbi: jugoslovanskim, hrvaškim in slovenskim. Leta 1996 se je na olimpijskem turnirju v Atlanti s hrvaško reprezentanco celo veselil zlatnega odličja. Dobil je bronasto, srebrno in zlato medaljo na velikih tekmovanjih. Žal pa je zbolel in preminil zaradi pljučnega raka na Floridi 20. oktobra 2011.

Tine Bračko, 8. b

LOJZE SLAK

Naš zelo znani glasbenik, pisec pesmi je letos 29. septembra preminul. Slak se je rodil v dolnjski vasi Jordankal v občini Mirna Peč 23. julija 1932. Do svoje kariere in uspeha ga je pripeljal njegov stric Ludvik, ki je igral harmoniko na porokah in slavjih. Slakova ljubezen do glasbe se je pričela, preden je prvič odšel v šolo, takrat pa je znal že veliko pesmi. Najbolj ga je podpiral njegov stric, ki ga je prisilil, da se je učil sam.

Slak je že pri petnajstih letih igral na porokah. Njegov prvi ansambel se je imenoval Ansambel bratov Slak, v katerem so igrali bratje Tone, Matija, Stane in Lojze. Leta 1964 pa je nastal njegov znameniti ansambel, Ansambel Lojzeta Slaka. Njihove najbolj znane pesmi so:

- Čez Gorjance (1965)
- V dolini tihi je vasica mala (1966)
- Po dekle (1967)
- Mama prihajam domov (1985)

Ansambel je uspešno igral 47 let, dokler se ni bližal 29. september, ko je Lojze Slak, vodja ansambla, umrl.

Lara Mrzelj Lukač, 7. a

TONE PAVČEK

Poslovil se je največji pesnik tega in prejšnjega stoletja

»Trte potrebujejo štiri leta, da obrodijo, oljke pa od šest do osem. Letos sem posadil dve trti refoška in še štiri leta bom čakal, da obrodijo. Toliko časa bom pa še dočakal. Ni vrag, ne.«

Tone Pavček, Pr(a)va beseda, april 2010

Pesniku življenja se ta želja ni uresničila. Še prej nam je pobegnil na drugo stran. 21. oktobra 2011 je pri starosti 84 let v ljubljanskem Kliničnem centru izgubil boj s težko in dolgotrajno boleznijo. Na Žalah so ga, pred množico občudovalcev, sorodnikov, politikov, slovenske elite in prijateljev, pokopali z vojaškimi častmi.

Vse pa se je začelo 29. septembra 1928 v Šentjurju pri Mirni Peči na Dolenjskem, ko je na svet prišlo »kilavo, bolno dete«, Tonček. V ljubljani vasi je živel šestnajst let, nato pa se je preselil v Ljubljano in tam končal klasično gimnazijo ter leta 1954 diplomiral na pravni fakulteti. Kot novinar se je preizkušal pri Ljudski pravici, Ljubljanskem dnevniku in RTV Sloveniji. Bil je ravnatelj Mladinskega gledališča Ljubljana, odgovorni urednik pri Cankarjevi založbi in predsednik Društva slovenskih pisateljev. Imel je funkcijo ambasadorja Unicefa, častnega člana SAZU, a najbolj znan je po tem, da je leta 1989 na Kongresnem trgu prebral Majniško deklaracijo. Po upokojitvi se je preselil na Primorsko in skrbel za petindevetdeset oljk in šesto trt ter se vsak dan sprehajal po Sečoveljskih solinah.

Lahko rečemo, da je imel težko življenje. Preživel je drugo svetovno vojno, ljubljani sin je naredil samomor. Marsikdo bi prej obupal, izgubil voljo, se vdal. Pavček pa ni bil tak. Z vsakim življenjskim udarcem se je utrdil, bolečino preli v pesmi in eseje, nato pa brez grenkobe v srcu nadaljeval svojo pot. Na kateri ni mogel mimo ustvarjanja. Imel je potrebo po pesnjenju. Pisanje pesmi je enačil z dihanjem. V njih je »izpovedoval sebe, svoje misli, čustva, radosti in bolečino. Bil je čisti lirik.« (Ciril Zlobec)

Opus Toneta Pavčka je resnično velikanski. Prevelik, da bi vsega popisali v tem članku. Prav gotovo gre omeniti njegove začetke v Pesmi štirih, pa obširno prevajalsko delo predvsem iz ruščine, albanščine, beloruščine, gruzijščine, srbohrvaščine in drugih slovanskih jezikov, številne nagrade (1958 Levstikova nagrada, 1959 Trdinova nagrada, 1961 Levstikova nagrada, 1965 Nagrada Prešernovega sklada, 1984 Prešernova nagrada, 1986 Kajuhova nagrada, 1996 nagrada večernica, 2005 Levstikova nagrada, 2009 zlati red za zasluge Republike Slovenije in seveda častna nominacija zbirke Majhnice in Majnice za Andersenovo nagrado), njegove eseje, dela za otroke neopisljivega pomena, ki so se mladih zares dotaknila (med najpomembnejšimi so Maček na dopustu, Velesenzacija, Čenčarija, Vrtiljak, Prave (in neprave) pesmi, Besede za sladkosnede, Majnice, fulaste pesmi; Deček gre za Soncem, Majnice in majhnice ...), nekaj slikanic in pa pesniške zbirke za odrasle (Sanje živijo dalje, Ujeti ocean, Zapisi Iskanje sveta, Poganske hvalnice, Pesmi, Dediščina, Goličava, Temna zarja, Dolenjske bližine, Upočasnitve, Darovi, To je, kar je; Same pesmi o ljubezni, Samo tu lahko živim ...) ...

Največ pa je »pesnik, do smrti zvest življenju« dal slovenskemu narodu. Pavček je bil do konca vdan narodu, čeprav ga je tu in tam okaral. (Ciril Zlobec) Ves čas svojega življenja je pozival k ljubezni do jezika in zavedanje lastne slovenske identitete. Izkazalo se je, da je to težko in naporno delo, a kljub temu je vse svoje moči usmeril v prizadevanja ohranitve slovenskega jezika in naroda. Čeprav so njegove napovedi za naš obstoj črne, Pavček ni nikdar izgubil upanja. Zaradi knjige, pravi. Ta nas je rešila, zaradi nje smo obstali. Kljub poplavi tehnoloških izdelkov še zmeraj verjame v zmago papirja med platnicami. Ker s knjigo se lahko pogovarjaš, jo bogatiš, zaznamuješ, tako kot ona spreminja tebe. Gre za dvojino, slovnično značilnost, ki jo je imel pri slovenščini najrajši. Gre za ljubezen, ki je je bil tako poln, da se je prelivala še v pesmi in posledično v Slovence. Gre za vedrino, ki je brbotala v njem in njegovih delih, ki so razveseljevala že pol stoletja, bogatila bodo naše otroke. In morda vnuke. Če bomo takrat sploh še obstajali.

Med rojstvom in smrtjo je ena sama debela megla. Megla in velik nič, brez česar koli določenega, ustvarjenega, izumljenega, zgrajenega ali zamišljenega, vse dokler človek sam megle ne začne spreminjati v jasno. Zato ker sta na svetu le dve dejstvi, ki brezpogojno držita. Rojstvo in smrt. Vsako novo življenje se nekega dne konča in letos 21. oktobra smo se Slovenci poslovili od enega največjih pesnikov sodobnega časa, *Toneta Pavčka*. Gospod z najbolj otroško dušo na svetu je za sabo zapustil ogromno. Iz nič je naredil veliko žareče sonce in se v svojim pesmih spomnil na tisoče otrok. Ne da bi jih kdajkoli srečal, se jim je približal bolj kot kdorkoli drug. Kljub temu, da je bil z vojaškimi častmi pokopan na ljubljanskih Žalah, da na papir nikoli več ne bo pretil p/Prave pesmi ali pred ljudstvom na Kongresnem trgu prebral Majniške deklaracije, spomin nanj še zdaleč ni zamrl. Ker ... preko 40 pesniških zbirk in esejev, njegova živahnost, igrivost, odkritost, optimizem ter borbenost za slovensko besedo so dovolj velik razlog, da se za vedno usidra v srca Slovencev. Sploh njegova beseda, najljubša igrača, ki jo je obrnil, zamenjal, spremenil in preimenoval na tisoče različnih načinov je tista, ki ga še posebej zaznamuje. »Vedno kadar pišeš, se igraš z besedami,« je pred dvema letoma povedal meni in Katji, ko sva sedeli na dvosedu v njegovi delavni sobi in opravljali svoj prvi pravi intervju. In bila je čista resnica, Pavček je ohranjal svoj čar od prve, Pesmi o zvezdah do zadnje, Angela za srce.

Nika Pogorelc, 1. letnik Gimnazije Vič

Tone Pavček, Pr(a)va beseda

»Na vse gledam izrazito svetlo.«

»Življenje je lepo, imej ga rad.«

»Človek ni samo umsko bitje, človek je tudi zemljedelec, tako kot je kruhoborec.«

»S knjigo imaš nek intimen odnos, tako kot v slovenščini z dvojino.«

»S svojim slovenskim jezikom delamo grdo, kot svinja z mehcom. Čistost jezika, ta studenčnica jezika, se je izgubila. In ne... ko je slovenščina tako neskončno lepa. In tisto kar mene najbolj boli, je to, da naši znans-tveniki pravijo, da bo slovenščina postala kuhinjski jezik, da bo obula copate.«

»Pesem je ena krhka stvar, občutljiva je, tako kot kakšna nežna rožica, čim je malo preveč rose ali pa trnja, to ni več tista, čisto ta prava.«

»Vsa tehnika je več ali manj mrtva, neka hladna tuja stvar.«

»Mi Slovenci smo s knjigo gor zrastle.«

»Vsak dan je nov, vsako jutro je drugačno.«

»Kar naenkrat bomo Slovenci hlapci na lastni zemlji.«

Katja Sluga, 9.a

Viri:

http://sl.wikipedia.org/wiki/Tone_Pav%C4%8Dek

Pr(a)va beseda, 3. številka, 2. junij 2010

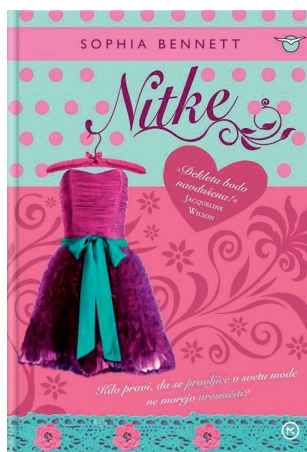
<http://www.delo.si/kultura/knjizevni-listi/umrl-je-tone-pavcek.html>

<http://www.rtvsllo.si/kultura/drugo/pesnika-toneta-pavcka-pospremili-na-zadnje-pot/269288>

http://www.google.si/imgres?q=tone+pav%C4%8Dek&hl=sl&sa=X&rls=com.microsoft:sl&biw=1024&bih=615&tbnm=isch&prmd=imvnsafd&tbnid=k0lNgXe5YZHJ4M:&imgrefurl=http://www.mladina.si/106636/tone-pavcek/&docid=9c6fJFCRp0ecPM&imgurl=http://www.mladina.si/media/www/slike/2011/43/610/pavcek-tone-foto-joc.jpg&w=610&h=400&ei=jncBT6H6K86SOoS_ubAB&zoom=1&iact=hc&vpx=704&vpy=316&dur=1375&hovw=182&hovw=277&tx=170&ty=127&sig=105906135106977479773&page=2&tbnh=127&tbnw=168&start=18&ndsp=17&ved=1t:429,r:16,s:18

Sophia Bennet: **Nitke**

»Dekleta bodo navdušena!« Jacqueline Wilson

Pa res samo dekleta. Za tiste, ki imajo Gucci, Dior in Westwood v malem prstu, bo knjiga slaščica, kjer bodo obnovile modno znanje in uživale ob opisovanju čudovitih koktajl oblekic. Druge, ki skoraj še nismo slišale »loubutinke« in Saint Laurenta, pa se bomo preprosto zabavale, saj da visoka moda zgodbi le poživitev. Knjiga pravzaprav sloni na prijateljstvu treh štirinajstletnic iz Londona, ki živijo precej neobičajno, a toliko bolj zanimivo življenje. Delo mi je bilo vseč predvsem zaradi dejstva, da ga je pisateljica napisala komaj pred dvema letoma in je zato zelo sodobno ter nekako bolj predstavljivo.

Nonie je nora na modo, a kljub vsemu se v prihodnosti v modnem svetu vidi le kot pripravljavka čaja največjim umetnikom. Zakaj? Misel na modno oblikovanje je opustila, ko so se njene risarske sposobnosti ustavile na ravni triletnika. Manekenka ne more biti, ker je od očeta, Francoza, podedovala nizko postavo in obraz brez ličnic. Materini manekenski gene je niso niti oplazili. Torej se bo morala zadovoljiti s prvo službo, njeno poslanstvo do takrat pa je, da je s svojim izstopajočim stilom čim manj podobna vsem ostalim londonskim najstnikom. Njena prijateljica, Edie, je pravo nasprotje. Oblači se kot Kate Middleton, ima milijon obveznosti in prizadeva si za boljši svet. Nekako odstopa od povprečja. Vse svoj prosti čas porabi za nabiranje šolskih točk, ki ji bojo odprle vrata na univerzo Harvard in Združene države. In nato je tu še Jenny, tretji listič v tej deteljici. Z rdečimi lasmi in blede poltjo ter veliko mero sramežljivosti je zaigrala v hollywoodskem filmu s trenutno najbolj iskanim sedemnajstletnikom, čeprav se med zvezdniško smetano ne počuti ravno najbolje. Imamo torej tri čudakinje, ki se trudijo biti drugačne.

Kaj pa se zgodi ko ta tri dekleta srečajo še eno, mnogo bolj čudno?

Dvanajstletno Vran so spoznale, ko je ta zaradi disleksije začela hoditi na dodatne bralne urice k Edie. Branje ji vsekakor ni šlo, saj sta se več kot uro ukvarjale z besedo »debel«, a ko se dekleta zaradi prošnje Vranine socialne delavke začnejo bolj družiti, ugotovijo marsikaj novega. Vran je afriška begunka, ki jo je oče od doma poslal zaradi stalne nevarnosti, ki otrokom onemogoča varno bivanje doma. Ti otroci se imenujejo »nevidni otroci«, saj nimajo doma, varnosti in pravic. Vran se je torej preselila v Anglijo, pa čeprav izjemno nesrečna. Svojo žalost in domotožje blaži z ustvarjanjem. In to oblek ... ki so fenomenalne. Ko dekleta prepoznajo njeno nadarjenost, ji uredijo atelje, pomagajo pri trženju in jo spravijo v sam vrh oblikovanja. Mlada afriška genialka je prava novost na sceni. Namenjena ji je vsa medijska pozornost, pa čeprav jo ta zavrača in jo prelaga na Nonie, svojo menedžerko. Ta ureja vse formalnosti in kmalu se družini ponudi sijajna priložnost: Vran bo lahko svojo kolekcijo predstavila na tednu mode! Dekleta se vržejo na delo in ... malo pred revijo Vran prekini z delom. Vsi so šokirani, kmalu pa izvemo, kaj je razlog te nenadne spremembe. Oče je Vran napisal ogorčeno pismo, kjer je zahteval, naj takoj preneha z oblikovanjem in se posveti šoli. Deklico zagrabi slaba vest, prijateljicam pa prikriva tudi, da je njen ljubi brat izginil med nekim napadom na vas. A dekle se kljub vsemu ne more odpovedati svojim sanjam. Izgubili so veliko časa, poleg tega pa je najlepšo obleko odnesla slavna igralka. Bo Nonie, Edie, Jenny in Vran vseeno uspelo izpolniti njihove sanje?

Petinštiridesetletna Londončanka je novinka na pisateljskem področju. Ko je leta 2009 svojo knjigo Threads poslala na natečaj založbe Chicken House in zmagala, so se ji uresničile sanje. Ker je bila knjiga odlično sprejeta tako v Združenem kraljestvu kot tudi v tujini, se je zakopala v delo in začela pisati. V slovenščino ni prevedena še nobena od njenih kasnejših knjig, v Londonu pa je izdala: Beads, Boys and Bangles in Sequins, Stars and Spoilright, ki sta nadaljevanji uspešnega prvenca. K njeni priljubljenosti pa vsekakor prispeva tudi dejstvo, da bodo po trilogiji začeli snemati televizijsko nadaljevanje. Čeprav so njena dela izjemno modno obarvana, pa sama pravi, da se nima za modno strokovnjakinjo in je večino podatkov našla na spletu.

Katja Sluga, 9. a

Viri:

<http://www.google.si/imgres?q=sophia+bennett+um=1&hl=sl&sa=N&rls=com.microsoft:sl&biw=985&bih=337&tbm=isch&tbnid=7hyaliMUrdL7TM:&imgrefurl=http://www.teenreads.com/authors/au-bennett-sophia.asp&docid=P8Mkl-0KbOWbuM&imgurl=:0>

http://www.google.si/imgres?q=sophia+bennett+nitke&um=1&hl=sl&sa=N&rls=com.microsoft:sl&biw=985&bih=337&tbm=isch&tbnid=Xzon77hgoShgnM:&imgrefurl=http://www.elle.si/poletje/ideje-za-poletno-branje/galerija/nitkejpg/&docid=ubcYwgx6B52rkM&imgurl=http://www.elle.si/media/cache/upload/Photo/2011/06/30/nit-ke_i600.jpg&w=508&h=739&ei=Ijq5TvzrDOPc4QSS8MX1Bw&zoom=1&iact=rc&dur=0&sig=105906135106977479773&page=1&tbnh=89&tbnw=61&start=0&ndsp=16&ved=1t:429,r:0,s:0&tx=31&ty=48

Janja Vidmar : Družina iz šestega B

Nadnaravno, napeto in zanimivo.

Miha, Jaka, Tina, Špela in Polona so se že v petem razredu izkazali za pogumne junake. Odkar pa so se njihovi obrazi pojavili na televiziji in naslovnica vseh časopisov, je minilo že leto dni. A marsikaj se je spremenilo. Ljubezen jih je razdrila ali povezala, Polona pa je zapustila družino. Slava se je spremenila in se v šoli družila s »šolsko elito«.

A kmalu se morajo zopet združiti, saj nekega dne Polona na Bledu zagleda Maksa, kriminalca, ki bi moral biti za zapahi. Po raziskovanju ugotovijo, da ga je iz zapore spravila njihova ljuba razredničarka, ki se je vanj zaljubila. Maks pa zdaj v načrtu nima več razstrelitve in uničenja Zemlja, temveč namerava le mastno zaslužiti. Našel je namreč nadnaravno kepo iz veselja, katere svetloba lahko človeka brez hrane in pijače pri življenju obdrži kar sto let. Načrt je zloben in pogublajoč, prijatelji na začetku ne vidijo rešitve, a vežejo jih močne prijateljske vezi, ki jim tudi tokrat pomagajo do rešitve.

Tina in Katja Sluga

Od Janje Vidmar lahko prebereš še:

za mlajše: Junaki petega razreda, Matic je kaznovan, Matic v bolnišnici, Matic je zaljubljen, Matic in Blažka, Bučko Superga, Matica je strah, Matic prespi pri prijatelju ...

za malo starejše: Pink, Uspavanka za mladega očka, Zoo, Nimaš pojma, Punce za znoret ...

MARIE BERTHERAT

ZBIRKA SAMOVARCI : UMOR V HOTELU MAJESTIC

Napeta kriminalka za malo mlajše

Srednješolka Lučka Kerval skupaj s starši, stricem Konstantinom, gospodinja Rozi in mačkom Mobyjem živi v francoskem obmorskem mestu Ostrižji Pristan. Dekličina starša sta zaposlena v orkestru čezoceanske križarke, zato sta doma le malo časa. Vzgoja Lučke je tako pripadla stricu Konstantinu iz Rusije, ki na svoje korenine še ni pozabil. Še zlasti so mu pri srcu samovarci, ruske naprave za pripravo čaja. A to ni njegova edina strast. Včasih je bil odličen kriminalist in detektivska žilica ga ni zapustila niti v jeseni življenja. Še več, prenesel jo je na ljubo nečakinjo in njenega najboljšega prijatelja Stana, računalniškega genija. Skupaj so ustanovili detektivsko trojico Samovarci.

Na začetku se niso mogli ravno izkazati, saj se v mirnem mestecu ni dogajalo kaj dosti. A božični čas je marsikaj spremenil. V kavarni slavnega hotela Majestic so našli mrtvega arheologa Rudolfa Jastreba. Najprej so menili, da je umrl zaradi srčne kapi, a po natančnih preiskovanjih so dognali, da se je zgodil naklepen umor. Podali so se na lov za informacijami o arheologu in izvedeli marsikaj zanimivega. Bil je dober, a nepošten arheolog. Dolgo let pred tem sta z dekletom Hijacinto Siligipin v Južni Ameriki našla bogato prastaro grobnico. Jastreb jo je hotel oropati, a njegova partnerica je bila proti. Udaril jo je in pustil nezavestno ob jami. Po dolgih raziskavah so detektivi opazili, da je gospodični Siligipin izjemno podobna ena izmed osumljenk. Kje je vez, ko pa je Hijacinta izginila za več let in so vsi mislili, da je mrtva?

V tej zbirki še: *Pogrešani novinar*, *Smrtno nevarne vode*, *Primer Hartlin*

Tina in Katja Sluga

Zbirka Samovarci vsebuje detektivske zgodbe za mlade. Napisala jih je priljubljena francoska avtorica Marie Bertherat.

V knjigi *Pogrešani novinar* se trije samovarci ukvarjajo z novim primerom. Izginil je novinar. Ali je pobegnil, so ga umorili ali pa so ga ugrabili? Naši junaki Lučka, Stan in Konstantin so stvar vzeli v svoje roke. Potrebno bo zavihati rokave in razrešiti primer, saj je v nevarnosti še eno človeško življenje.

Izposodite si knjige iz zbirke Samovarci in veliko užitkov pri branju!

Saga Somrak (Twilight): Jutranja zarja (Breaking dawn) – 1. del četrtega dela tetralogije

Napoved epskega konca ene izmed najuspešnejših vampirskih sag v zgodovini

Premiera: 16.11.2011

Igralci: Kristen Stewart, Robert Pattinson, Taylor Lautner, Dakota Fanning, Anna Kendrick, Ashley Greene, Michael Sheen, Nikki Reed

Režija: Bill Condon

Prav gotovo ste že slišali za vampirje. Danes nihče več ne more mimo njih. Zavzeli so naše fantazije, domišljijo in um. Uspeh je knjige ali filma je povezan z dolgimi podočniki, bledečo kožo, nenaravno hitrostjo, nezemeljsko lepoto in pretečo nevarnostjo. Stari mit o Vladu Tepešu, krvoločnemu romunskemu vladarju, ki so ga iz strahospoštovanja poimenovali Drakula (zmaj), nas je zasvojil. Popolnoma. Le da smo staro zgodbo priredili. Vampirji so postali lepi. Smrtno nevarni, a neustavljivo privlačni. Prepovedani in dosegljivi. Mamljivi in drugačni.

Najprej je bila Stephenie Mayer. Potem se je nekega drugega junija zbudila iz čudnih, drugačnih sanj. In šele nato je nastalo 13 poglavje prve knjige, Somraka (Twilight), ki je postala mega uspešnica. Tradicijo so nadaljevali še: Mlada luna (New Moon), Mrk (Eclipse), Jutranja Zarja (Breaking Dawn) in Polnočno sonce (Midnight Sun), ki pa je pravzaprav že znana zgodba, povedana iz Edwardove perspektive.

Za tiste, ki nimate pojma, o čem govorim, naj na kratko povzamem zgodbo vseh delov.

Sedemnajstletno dekle Bella Swan se iz sončne Arizone preseli k očetu, da bi mami omogočila življenje z novim fantom. Na začetku ne najde volje do življenja v najbolj deževnem kraju v Združenih državah, Forksu, a ko se začne šola, se marsikaj spremeni. Ne le, da ima mnogo oboževalcev, spozna tudi privlačnega in čudaškega Edwarda Cullena, ki jo povsem prevzame. Ko ugotovi, da so čustva obojestranska, pa začne odkrivati njegovo identiteto. Dejstvo, da je nadnaravno bitje, vampir, je ne prestraši, temveč le še bolj naveže nanj. In tako se začne njuna ljubezenska zgodba z vzponi in padci. V drugi knjigi, Mladi luni, jo zapusti, ker se mu zdi, da je preveč nevarna izbira zanj. Bella se takrat naveže na mlajšega volkodlaka Jacoba. Med njima se prižgejo iskrici ljubezni, ki dolgo ne ugasnejo in so vir mnogih težav in solza. Njun odnos ogrozijo tudi vampirji, ki želijo Bellino kri in skupine novorojenih krvoločnih vampirjev, ki hočejo le boj, maščevanje in kri. Tudi Edwardu ne uspe zatreti vseh želja do Belline rdeče tekočine. A kljub vsemu prebrodita vse težave in se na začetku Jutranje zarje poročita. Romantična poroka je zame in tudi večinski del skoraj izključno ženskega občinstva najlepši del sage.

Po obredu, ki jo nekoliko pokvari Bellin prepir z ljubosumnim Jacobom, se mladoporočenca odpravita na medene tedne na samotni otok. Tam doživita prvo poročno noč, ki za sabo pusti popolnoma razdejaje, saj Edward v strasti uniči posteljo. Kljub neprijetnim dogodkom nadaljujeta dopust in se imata izjemno lepo. Neko jutro pa Bella začne bruhati, izostane ji mesečno perilo, trebuh ji raste .. Je noseča. Vsi so šokirani, otrok pa se razvija z izjemno hitrostjo in jo ubija od znotraj. Edwardova družina ji hoče pomagati, uničiti zarodek, a v dekletu se prebudi materinski nagon, ki ga ne more zatreti nihče več, tudi ljubljene Jacob ne. Bella počasi hira in umira, trebuh pa ji nenadzorovano raste. Močan vampirski otrok ji začne lomiti rebra, in nekega večera, ko je že izjemno slabotna, ji zlomi hrbtenico. Bella ni več pri zavesti in zato se Edward odloči rešiti, kar se še da. Pregrize se skozi močno maternico in potegne malega ubijalca na plano. Deklica je, Reneesme. Jacob jo hoče uničiti, a ko jo zagleda, se vanjo neizmerno zaljubi ali vtisne. Pameten vampir pa medtem rešuje ljubljeno ženo. V srce ji zapiči injekcijo z vampirskim strupom, ki človeka spremeni v nesmrtnega vampirja. A Bella je že preveč ranjena, da bi močan strup sploh še lahko pomagal. Zato jo Edward ugrizne znova in znova, dokler se ne začne spreminjanje v vampirko. Boleče, večdnevno trpljenje, ki posameznika polepša, naredi močnega in mrzlega, mrtvega in brez srca. A to je edina rešitev, če hoče preživeti. Prvi del četrtega dela Jutranje zarje se konča tako, da vampirka Bella po preobrazbi odpre oči. Ki so živo rdeče. Željna je krvi. Najraje človeške.

Vprašanje je, zakaj je saga tako priljubljena. Moje mnenje je, da razlog tiči v zgodbi. Čeprav se na prvi pogled zdi, da je to zgodba o fantastičnih in nadnaravnih dogodkih ter osebah, to ni res. Drugačni karakterji za sabo skrivajo čudovito ljubezensko zgodbo, ki bi se lahko dogajala tudi v čisto navadnem okolju. Knjiga je namenjena ... ženskam. Je romantična, rahločutna, vznemirljiva, na trenutke pa precej predvidljiva. Dva moška karakterja pa sta popolna, privlačna, čudovita. Najstnice po vsem svetu medlijo od navdušenja, ko samo slišijo imena Robert Pattinson (Edward) ali Taylor Lautner (Jacob). Prav gotovo sta onadva pripomogla k priljubljenosti, pa tudi filmi so izjemen honorar in popularnost prinesli mladima igralcema. Pozabiti pa ne smemo na odlično žensko vlogo, ki jo igra Kristen Stewart (Bella), ki je najboljša igralka izmed trojice. Medtem ko je Pattinson začel klavrno, a je zdaj z vsakim filmom boljši igralec, kritiki za Taylorja pravijo, da je zadovoljen že, če se nauči tistih nekaj svojih vrstic in uspešno strga s sebe majico in pokaže svojo izklesano postavo. Kljub vsem očitkom pa je vsak del kvalitetnejši. Prvi je bil precej amaterski, najboljši pa naj bi bil prav ta, zadnji. Vreden ogleda.

Moje mnenje.

Ko sem v sredo, 16. novembra 2011, korakala proti Koloseju, sem bila precej vznemirjena. Obetala se je namreč premiera Jutranje zarje. Kart za tak film pač ne dobiš vsak dan. Vzdušje je bilo odlično. Ženske so že evforično kričale, ko pa so se ugasnile luči, je nastala tišina. A le za malo časa, saj je že v uvodnem prizoru Jacob slekel majico in ... ja navdušilo nas je njegovo telo in ... vreščanje se je zopet začelo. Nekaj romantičnih vzdihov je bilo tudi pri poroki, medenih tednih in zakonskih prepirih. Splošni vtis mi je bil zelo všeč, tudi film, ki ni bil tako zamorjen kot prejšnji, temveč je pričaral sproščen ženski večer, poln lepih moških, romantičnih prizorov, do srca segajočih prizorov .. torej vsega, kar nam je všeč.

Katja Sluga, 9. a

KULTURNI DAN MGL: MOLIERE – SKOPUH

Gregor Čušin kot Harpagon

Nekaj podatkov o predstavi:

Režija: Boris Kobal

Glavne vloge:

Harpagon **Gregor Čušin**
 Cléante **Jurij Drevenšek**
 Élise **Ana Dolinar**
 Valère **Matej Puc**
 Mariane **Tjaša Železnik**
 Anselme **Marko Simčič**
 Frosine **Bernarda Oman**
 La Flèche **Jožef Ropoša**

Zvrst: srhljiva komedija

Zadnja leta smo si za kulturni dan ogledali kakšen film, letos pa smo filmsko platno zamenjali za odrske deske. Učenci šestih, sedmih, osmih in devetih razredov so se skupaj z učitelji v četrtek, 1.12.2011 podali v center prestolnice. V mestnem gledališču Ljubljana so si ogledali dopoldansko gledališko predstavo. Spoznali smo Molierovega Skopuha. To delo je eno izmed njegovih najbolj uspešnih, pa čeprav v ustvarjalčevem času ni poželo prav nič navdušenja.

Zato smo bili toliko bolj navdušeni mi. Nekateri bolj, drugi manj, tretji pa celo malo preveč, saj so bili izbruhi krohota med uprizarjanjem dela tako glasni, da so nekateri predlagali, da bi se po predstavi opravičili igralcem. Le – ti so učence navdušili, še zlasti Matej Puc v vlogi Valerja, ki je požel tudi največji aplavz.

Naše uredništvo je naredilo kratko anketo. Učence smo prosili, da nam povedo svojo oceno/komentar gledane predstave:

<http://www.mgl.si/p09skopuh.html>

Igra prikazuje skopuškega očeta z dvema otrokoma, ki se želita poročiti. Težava je v tem, da želi oče vzeti lepo Mariane, ki je zanj premlada, poleg tega pa je še zaljubljena v njegovega sina in on vanjo. Zakaj ime Skopuh? Oče namreč skrbno čuva svoj denar. Ne pozna besede dati, marveč le posoditi. Nad otrokoma se razjezi, če sta preveč bogato oblečena.

Igra nam prikaže, kako smo včasih preveč skopuški, pa se tega najverjetneje ne zavedamo. Ob tej dobri komediji se lahko pošteno zamislimo in se morda tudi izboljšamo.

Predstava mi je bila zelo všeč.

Špela Dukič, 7. a

Predstava je zanimiva in poučna, poleg tega pa zabavna. Skozi predstavo polno smešnih prizorov in zelo zabavnih dogodivščin smo prišli do mnogih spoznanj in odgovorov.

Po dvorani so se slišali številni vzdihni in mešala mnoga čustva. Še posebej je bil izrazit tisti: »Oooh, kako si je policaj naročil eno ta malo pico?«

Predvidevam, da smo bili vsi navdušeni nad predstavo, ki nas je peljala skozi mnogo svetov, novim dogodivščinam na poti.

Lara Mrzelj, 7. a

Predstava mi je bila všeč. Zdi se mi, da je skopušstvo del našega realnega sveta, zato je predstavo bilo še boljše gledati. Predstava bi nam lahko dala vedeti, da ne smemo biti skopuški. Je zelo poučna in zabavna. Igralci so bili zelo dobri in profesionalni. Gregor Čušin je bil res super. Tudi scena mi je bila všeč, morda malce prazna. Ko je bil sredi predstave odmor, sem komaj čakala, da se nadaljuje.

Maja Papež, 8. b

Zelo zabavna predstava posodobljena za našo mladino, kar pritegne. Dobro odigrana predstava. Najbolj mi je bil všeč Gregor Čušin kot skopuh. Moral se je zelo vživeti v to vlogo, da je tako dobro odigral.

Črt Rajšter, 8. b

Gledališka predstava Skopuh, ki jo je ustvaril Moliere, je zelo zabavna. V njej nastopa veliko zabavnih in zanimivih oseb, ki so nas ves čas spravljele v smeh.

Skopuh je bil majhen, malo močnejši gospod. Hotel se je poročiti z mlado gospodično. To gospodično pa je ljubil njegov sin. Čeprav je oče to vedel za to ljubezen, ni odpovedal poroke. Nato se zgodba prepleta, saj pridejo še druge osebe.

Sporočilo predstave je: »Če sam ne daš, sam ne dobiš.«

Ob predstavi ni potrebno razmišljati, lahko se sprostiš in se zabavaš.

Predstavo priporočam vsem, ki si želijo malo sprostitev in zabave.

Hana Podvršič, 8. b

Gledališka predstava Skopuh je nad vse zanimivo delo. Zgodba govori o bogatem meščanu, ki skupaj s sinom in hčerko živi v Franciji. Vse bi bilo dobro, če glavni junak skopuh ne bi bil tako »škrta«. Pri taki vlogi skopuškega in v denar zaljubljenega človeka se mi zdi pomembno, kako igralec opravi svoje delo, kar pa je Gregor Čušin napravil odlično. Igral je zelo prepričljivo in s svojimi dejanji in besedami resnično prepričal gledalce, kako rad ima denar. Seveda so tudi drugi igralci opravili svojo nalogo odlično.

Čeprav se v določenem delu predstave pozna, da delo ni najnovejše, se mi zdi, da je komedija aktualna še danes. K temu pripomorejo duhoviti dialogi.

Tine Bračko, 8. b

ZGODILA SE MI JE KRIVICA

Ko sem bila mlajša sem v risankah mnogokrat videla otroke, ki so živeli v vilah, neprestano jedli sladkarije, se igrali najrazličnejše igre ter nasploh živeli življenje, ki si ga želi vsak otrok. Zdaj ko sem večja, gledam filme, v katerih je vse lepo in popolno. Večkrat slišim, da je to le po televiziji. Pa je res? Zakaj potem mediji poročajo o bogataših iz Anglije in Amerike, ki imajo hiše velike kot manjše gradove, svoje jahte, najnovejše modele avtomobilov in še mnogo drugih stvari. Pa jaz? Živim v majhni Sloveniji, ki ima štirikrat manj prebivalcev kot London. Nimam lastne plazme ali prenosnega računalnika, pa tudi masažnega stola ne boste našli v moji sobi. Večkrat se sprašujem, zakaj se je nekaterim nasmehnila sreča in so se rodili bogatim zvezdnikom. Pa je to res tisto, česar si želim? Nam, ki živimo v izobilju, a ne spadamo pod najvišji sloj, naše življenje ne zadošča, menimo, da je to krivica. Naš pohlep želi več.

Po drugi strani pa nam medij predstavljajo tudi drugačno življenje. Večinoma življenje v Afriki in Aziji, kjer je polno revščine, lakote, suše. Otroci si na morejo privoščiti šolanja, zdravil in celo navadne postelje. Rojevajo se bolnim staršem ter živijo v barakah iz blata. A to se ne dogaja samo v tujini. Že v Sloveniji se najde veliko družin, ki nimajo doma, ki ne morejo plačati stroškov.

Mi menimo, da se nam je zgodilo že veliko krivic, a te krivice niso nič v primerjavi s krivicami, ki se dogajajo po svetu.

Tina Sluga, 6. b

ORFEJ IN EVRIDIKA (nadaljevanje zgodbe)

Ko sta Orfej in Evridika prišla iz podzemlja, sta se tesno objela. Potočila sta malo solza, ker se že dolgo časa nista videla.

Orfej je zopet pričel peti vesele pesmi in vsa narava ga je z veseljem poslušala. Po nekaj mesecih sta se poročila. Pojedina na poročno noč je bila zelo razkošna in bogata. Že čez devet mesecev se jima je rodila prelepa hčerka. Poimenovala sta jo Venera. Imela je lepe dolge rjave lase, svetlo modre oči in bila je izredno suha. Ko ji je bilo sedem let, si je zaželela bratca in ga tudi dobila. Venera je imela to čast, da ga je poimenovala. Ime mu je bilo Herkul. Že kot otrok je bil izredno močan, velik in imel je veliko mišične mase. Bratec in sestrice sta se imela zelo rada.

Ko sta bila že oba polnoletna, je odšla Venera na sprehod do bližnje reke. Tam je naletela na veliko kačo. Radovedna se ji je približala. Kača se je ustrašila in jo pičila. Venera je še v istem trenutku umrla. Družina je za njo žalovala kar tri dni. Nato se je Herkul odpravil v podzemlje. Prosil je kralja, da mu vrne njegovo sestro, vendar kralj je ni hotel vrniti. Odvrnil mu je, da bo bil spet lahko z njo, če pusti, da vzame še njega v podzemlje. Herkul je dolgo časa premišljeval, nato pa se odločil. Odgovor je bil, da ga lahko vzame in nikoli več se ni vrnil domov. Ko sta za to dejanje izvedela Orfej in Evridika, sta do konca življenja žalovala za njima.

Vsak dan sta jokala in se spominjala njunih obrazov.

Rok Žabkar, 8. b

POGUMNI PRINC

Za devetimi gorami in devetimi vodami je stal star in temačen gozd. V njem sta živela prelepa princeza Zarja in hudobna mačeha.

Princesa je imela srednje dolge rjave lase in modre oči, po srcu je bila dobra in prijazna. Mačeha je bila polna bradavic, v ustih pa je imela samo en zob. Zaradi hudobe ji tudi lasje niso več rasli. Hotela je, da je njena pastorka nesrečna, zato jo je imela zaprto v grajskem stolpu.

Zarja je velikokrat sanjala o princu na belem konju, ki jo bo rešil. Dnevi pa so hitro minevali in ko je že mislila, da bo njena usoda tako kruta, ga je zagledala in on je zagledal njo. Takrat se je predenj postavil sedmeroglavi zmaj, ki je iz vseh sedmih glav bruhal ogenj. Princa je pred ognjem ščitil čudežni ščit. Iz tulca je izvlekel zlat meč in se boril z zmajem. Ko mu je odsekal šest glav, je zadnja spregovorila: «Usmili se me dragi princ, pusti me pri življenju, odšla bom daleč proč. Princesi Zarji bom pustil prosto pot. Tukaj imaš ključ grajskih vrat, kot dokaz, da mislim resno». To je rekla hudobna mačeha, ki se je bila spremenila v zmajevko. Ker je bil princ prijazen in dober, je pospravil meč, takrat pa je zmajevka bruhnila tako močan ogenj, da je princ Erik oslepel, sama pa se je spremenila v črn prah.

Princ se je z veliko težavo privlekel do grajskih vrat, vtaknil ključ v ključavnico, da je rešil princeso. Grad se je stresel, princ je omedlel. Ko je Zarja ugotovila, da je rešena, je skočila k svojemu rešitelju. Pobožala ga je po njegovih črnih kodrastih laseh. Spomnila se je, da mu lahko pomaga le čudežna voda, ki izvira sredi bližnjega gozda. Poklicala je svoje prijateljice ptice in jih prosila, naj ji prinesejo čudežno vodo. S to vodo je princu polila oči. Čez tri dni je princ spregledal in zagledal svojo ljubljeno, o kateri je hrepenel že celo življenje.

Na belem konju sta z veliko hitrostjo odjezdila v deželo princa Erika. Živela sta v zlatem gradu, se poročila in imela kup otrok. Tam živita še danes, če nista umrla.

Nekje na drevesu je zazvonil zvonec in pravljice je konec.

Ana Jeras, 6. a

MOJA PRAVLJICA

Nekoč je za devetimi gorami v revni hiši živel oče, ki je imel tri sinove. Starejša dva sta bila lena, najmlajši pa je moral vse delati namesto njiju. Najmlajši se je delu uprl in oče ga je napodil iz hiše.

Hodil je in prišel do reke. Bil je žejen in lačen. Ko se je napil vode iz reke, je iz vrbnih vej naredil mrežo in ujel velikega lososa. Losos je prosil fanta, naj ga izpusti. Fant se ga je usmili in ga izpustil. V zameno mu je losos podaril zlati kamen, ki mu lahko izpolni tri želje. Fant si je odpočil od dolge hoje in se nato odpravil naprej. Prišel je do mesta. V mestu so bili vsi mrki in žalostni. Fant je vprašal starca, kaj se dogaja. Ta mu je odgovoril, da v gori nad mestom živi zmaj, ki ponoči krade živino in pridelek. Kralj dežele je tistemu, ki bo rešil mesto pred zmajem, obljubil, da bo postal novi kralj dežele in še kraljevo hčer bo dobil za ženo. Fant je v roke prijel zlati kamen in si zaželel, bi se pojavil v bivališču zlobnega zmaja. Kamen se je zasvetil in vse okoli fanta se je zavrtelo. Kar naenkrat je začel padati in padel je v jamo, v kateri je spal veliki zeleni zmaj. Zaželel si je, da bi imel v roki velik meč. Želja se mu je v hipu izpolnila. Z vso močjo je zabodel zmaja v hrbet in ta se je razletel na majhne koščke. Razparal ga je na pol in v dokaz vzel zmajevo srce. Za zadnjo željo si je fant zaželel, da bi se spet znašel v mestu, v katerem je bil prej. Vse se je zavrtelo in fant se je znašel v mestu, v katerega si je želel. Kralju je vse povedal in mu izročil zmajevo srce.

Kralj je bil vesel in fant je postal kralj dežele in dobil je lepo hči za ženo. Srečno sta živela do konca svojih dni.

Jure Arsovič, 6. a

KAMEN

Za tremi jezери, devetimi morji je stala stara razsuta bajta, v kateri je od lakote umiralo devet otrok. Mama in oče sta že prej umrla. Pa so se nekoč najstarejši trije odpravili poiskat hrano.

Prišli so v mesto, kjer so stale same zidane hiše, poleg vsake pa je bila še zelo velika njiva. »V tem mestu,« so si rekli »pa lahko še veliko dobimo.« In so zavili k največji hiši. Prosili so gospodarja, naj jim kaj da. Gospodar se jih je usmilil in vsakemu dal prelep srebrnik. Mladeniči so krenili dalje. Ob poti so srečali reveža, ki sej e ovijal v staro luknjasto plahto. Starejša dva sta odkorakala dalje, mlajšega pa je pritegnila plahta in hitro se je pogodil z revežem za odkup. Kmalu sta vsak s svojo pridobitvijo, revež s srebrnikom in najmlajši brat s plahto, odšla v svojo smer.

Pa pridejo bratje v mesto, kjer so bili sami nebotičniki. Tudi tu so bratje prosili za denar. Tokrat je vsak dobil zlatnik. Je bil pa v mestu tudi revež, ki je prosjačil za denar. Na vsak način je hotel zamenjati svoj lonček. Najmlajši se je z veseljem pogodil z njim, dal mu je zlatnik za lonček. Nato so krenili dalje.

Pa so bratje prišli do mesta, kjer so bili sami gradovi, ki so se vzpenjali do neba. V največjem od gradov so poprosili za nekaj denarja. Gospodar jim je dal vsakemu po dva zlatnika. Tudi v tem mestu so srečali berača. Hotel je zamenjati svojo kocko. Najmlajšemu je bila kocka zanimiva in tudi zanjo se je pogodil, dal mu je zlatnik. Tako so se odpravili naprej.

Pred njimi so bile same gore. A neustrašni mladeniči so se odpravili na sam vrh. Hodili so tri dni in tri noči. Na vrhu gore je bila jama. Tudi to mladeniče ni prestrašilo in zlezli so vanjo. Najstarejši brat, ki je bil prvi, je zagledal kamen, ki je zmrzoval in prosil za plahto. A zdel se mu je grd, zato se mu je hudobno zarežal in odkorakal mimo. Padel je v pekel. Za njim je prišel drugi brat, ki je tudi zagledal kamen. Poskusil mu je ustreči, a ni imel ničesar toplega. Zato je šel v vice. Pa je prišel mimo še najmlajši brat in zagledal kamen. Dal mu je plahto, mu ponudil nekaj jamniške vode in se poigral z njim s svojo kocko. Ko se je kamen pogrel, je mladeniča iz hvaležnosti nagradil z neizmernim bogastvom—postal je ogromen DIAMANT.

Najmlajši ga je nesel svojim bratom, prodali so ga in si kupili hrano. Potem so živeli srečno do konca svojih dni.

Iz te pravljice se lahko naučimo, da ne smemo soditi stvari le po videzu, da denar ni nič vreden, če ga ne porabiš in da se dobrota poplača.

Martin Simčič, 6. a

ŠIVILJA

Nekoč je v stari koči živelo dekle s staršema. Bili so zelo srečna družina. A ne za dolgo, saj je dekletu nekega deževnega dne umrla bolna mati.

Pomaterini smrti se je oče poročil z drugoin dekle je dobilo mačeho. Mačeha je bila zlobna čarovnica. Dekličinega očeta je začarala tako, da je ostal brez čustev, nato pa je dala dekle za šiviljo. Dekle je morala garati, saj se je družina preživljala z njenim delom. Noč in dan je šivalaza premožne ljudi.

Nekoč pa je pred dekle stopila sama kraljica dežele in ji naročila obleko. Povedala ji je, da ji bo za to obleko bogato plačala, saj bo za njo potrebno veliko truda in volne.

Dekle je šivala in šivala, dokler ji ni zmanjkalo blaga. Ubožica ni vedela, kaj naj naredi, saj doma niso imeli dovolj denarja, da bi kupila več blaga. Planila je v jok. Tedaj se je pred njo prikazala čisto prava vila, ki ji je obljubila škrlatno pentljo, ki ti izpolni tri želje. Škrlatno pentljo pa bo dobila, če bo iz gozda prinesla snežno rožo.

Dekle se je odpravilo v gozd, kot ji je naročila vila. V gozdu je iskala snežno rožo, dokler se ni stemnilo. Odpravila se je v kočo sredi gozda, v kateri je živela prijazna starka. Postregla ji je večerjo in jo vprašala, kaj jo je pripeljalo sem. Ko ji je dekle razložilo vse o snežni roži, je starka umolknila. Povedala je, da je za rožo slišala tudi sama in da se ji zdi, da raste pri velikem starem drevesu. Po dobrem spancu se je dekle odpravilo k drevesu, ki je spregovorilo in ji povedalo, da roža ne rase pri njem, temveč pri njegovem prijatelju medvedu. Dekle se je odpravilo k medvedu. Postavil ji je tri zahteve. Prva zahteva je bila, da do jutra sešije devetmetrski šal. Dekletu to ni bilo težko, saj je bila takih opravil vajena.

Potem je morala medvedu v eni uri sešiti jopico iz svile. Naloga je bila težka, a jo je opravila. In zadnja zahteva je bila, da mora vsem mravljam v mravljišču sešiti kapico, ki mora biti sešita po meri za določeno mravljo. Za ta izziv je imela tri dni časa. Garala je in garala ter nalogo izpolnila. Tako si je prislužila rožo, ki jo je izročila vili, ta pa ji je v zameno dala pentljo želja.

Dekle si je zaželelo, da mačehe ne bi bilo več in da oče ne bi bil več uročen. To se je tudi zgodilo. Njena tretja želja je bila, da bi dobila toliko blaga, kakor ga je potrebovala, da bi dokončala kraljičino obleko. Dobila je blago in sešila obleko. Dala jo je kraljici in dobila tri tisoč zlatnikov. Od tistega dne je slovela kot najboljša šivilja v kraljestvu.

Katarina Prusnik, 6. a

IZLET NA MALO MOJSTROVKO

Med poletnimi počitnicami smo bili v hribih. Z očetom Tomažem sva šla na Malo Mojstrovko. Na Vršič sva se peljala z avtom. Na vrhu sva izstopila iz avta in se naprej podala peš. Na začetku poti je bil majhen gozdiček, za njim pa melišče. Na njem je raslo veliko belega maka. Ko sva prišla na konec melišča, je minila že ena ura. Od tam je bil lep razgled na Vršič. Malo sva pomicala in odšla naprej. Na najtežjem delu je bilo potrebno oprijemanje klinov. Videla sva veliko lepega gorskega cvetja. Skoraj sva bila že na vrhu (vsaj tako se je zdelo meni), ko se je odprlo novo melišče. Zdelo se mi je, da tega melišča nikoli ne bo konec! Končno se je pokazal vrh! Žig je bil pritrjen v skalo. Če si si ga hotel odtisniti, si moral s seboj prinesiti blazinico. Na srečo sva jo vzela! Na vrhu je bilo tudi veliko planinskih kavk. Zadovoljna in ponosna sva odšla v dolino na zaslužno kosilo!

NEVA ACCETTO VRANAC, 4.B

JUDO TEKMA V ZAGREBU

V soboto sem se udeležila judo tekme v Zagrebu. Tudi lansko leto sem se udeležila take mednarodne tekme. Na sobotno tekmo so me peljali starši prijateljice Ume iz juda. Ko smo prišli, smo imeli še eno uro časa za igranje in tehtanje. Borila sem se v kategoriji osemindvajset do trideset kilogramov. Pred tekmo me je bilo malo strah, ker na tekmi ni bilo mojih staršev.

Kmalu sem imela prvo borbo. Bila je kar lahka, saj sem zmagala. Druga borba mi ni uspela, ker sem se v nasprotnico zaganjala, ona pa je izrabila to priložnost in me vrgla. Ker je videla, da mi je hudo, me je kar objela, kar je zelo športno obnašanje. Kmalu sem dočakala tretjo borbo. Ravnala sem po nasvetu trenerke in nasprotnico premagala. Mislila sem, da sem druga, a ker nas je bilo tako veliko, nisem mogla doseči drugega mesta, ker je neka druga deklica zbrala več točk. Moja prijateljica Uma je težja in se je zato borila v drugi kategoriji. Bila je peta in ni prišla do medalje, zato je bila malo razočarana. Počakali smo na podelitev. Stala sem na stopnički številka tri! Dobila sem bronasto medaljo! Zlata medalja mi bo ostala velik izziv!

NEVA ACCETTO VRANAC, 4.B

TRI SESTRE

(pravljica)

Nekoč davno je tega, kar so živele tri sestre. Prva si je želela bogatega moža, druga si je želela lepega moža, najmlajša pa si je za moža želela dobrosrčnega človeka. Prvi sestri se je želja uresničila in dobila je za moža zelo bogatega mladeniča. Toda njen mož je kmalu po poroki umrl. Drugi sestri pa se je tudi posrečilo in je uresničila svojo željo. A zaradi moževega trdega kamnitega srca sta se kmalu ločila. Najmlajša sestra je dobila za moža srečnega dobrega mladeniča. Sestri sta ji zavidali in sta skrili njene tri otroke. Mož je zdaj mislil, da ga žena ne ljubi in da mu je ona skrila otroke. Zapustil jo je, ona pa je jokala.

Mladenič je taval po deželah. Tako je taval dvanajst let in eno noč, ko je zagledal tri prelepa drevesa. Na enem so pravkar dozorela jabolka, na drugem češnje in na tretjem hruške. Z vsakega drevesa je utrgal po en sadež. In glej! V tistem trenutku, ko je ugriznil v sadež, se je pred njim na mestu, kjer je prej stalo drevo, pojavil otrok. V otrokih je prepoznal svoje otroke. Objel jih je in otroci so mu povedali, da ni kriva mama, ampak hudobni sestri. Vrnili so se k mami in ji vse razložili. Hudobni sestri sta bili izgnani, družinica pa je srečno živela do konca svojih dni.

NEVA ACCETTO VRANAC, 4.B

TRI SESTRE

Za devetimi gorami in za devetimi vodami ter pri drevesu s tremi ptičicami levo je živela prva sestra. Ime ji je bil Anatolija. Za devetimi gorami in za devetimi vodami ter pri drevesu s tremi ptičicami desno je živela druga sestra. Ime ji je bilo Silvija. Za devetimi gorami in za devetimi vodami ter pri drevesu s tremi ptičicami naravnost je živela tretja sestra. Ime ji je bilo Klavdija.

Ko so bile majhne, jih je uročila zlobna čarovnica, ker so z njenega grmovja trgale jagode. Začarala je, da se od svojega desetega leta ne bodo več videle. In res. Zmeraj ko je Anatolija šla na obisk k Silviji, je šla Silvija na obisk h Klavdiji, Klavdija pa je šla na obisk k Anatoliji. Čisto nikoli se niso videle.

Nekega dne pa je ptičica z drevesa, ki raste za devetimi gorami in za devetimi vodami, priletela k Anatoliji. Prinesla je nekakšno napravo, ki je imela tipkovnico in anteno. Ptičica je rekla Anatoliji, da če pritisne številko dve, se bo lahko pogovarjala s Silvijo. Če pa pritisne številko tri, se bo lahko pogovarjala s Klavdijo. Enako se je zgodilo pri Silviji in Klavdiji. Že naslednji dan je Anatolija poklicala Silvijo in jo povabila na obisk. Poklicala je tudi Klavdijo in tudi njo povabila na obisk. Pripravila je čaj in piškote. Imele so pravo čajanko.

Od takrat so se lahko vsak dan obiskovale. Bile so srečne do konca svojih dni.

Urša Mati Djuraki, 4.b

MED JESENKIMI POČITNICAMI

V soboto 29.10.2011 smo iz Ljubljane krenili ob 13.00 na Ptuj in Brezovec. Ko smo prišli, je dedi kosil. Roma in Mida sta se podili po vinogradu. Nato smo šli v hišo. Tam smo se pogovorili, odrasli so spili kavo. Potem smo šli na Hrvaško, v Međimurje, k babici Jeleni. Tu sem preživela večino počitnic.

Prvi dan, ko smo prišli v Međimurje, sem bila presenečena, ker sem babici pomagala rezati in stiskati zelje za kisanje. Potem sem šla spat. V nedeljo sem imela deseti rojstni dan. Za darilo sem dobila Lego kocke Bradavičarko. V ponedeljek so Blaž, ati, babica in teta odšli na polje. Z mami sva ostali doma in skuhali kosilo. Po kosilu je mami odšla v Ljubljano, mi pa smo izrezali buče in v njih zvečer dali sveče. V torek smo šli na pokopališče. Prižgali smo sveče v spomin dedka, strica in prastaršev. Naslednji dan sem babici in teti pomagala hraniti domače živali. Z Blažem sva se igrala na dvorišču in s kockami. Naredila sem domačo nalogo in že je bila tu sobota, ko se je vrnila mami. V nedeljo smo se skupaj vrnili v Ljubljano.

Na počitnicah mi je bilo zelo všeč. Želim si, da bi bile daljše.

Špela Moharić, 4.b

Moja prijateljica Nika

Imam prijateljico Niko Galič. Skupaj sva hodili v vrtec. Tam sva bili najboljši prijateljici. Takrat je Nika stanovala zelo blizu, pred nekaj leti pa so se s starši preselili v Črno vas. Zdaj živijo v hiši. Poleti na vrtu postavijo bazen. Rodila se je avgusta. Vsako leto na koncu poletnih počitnic nas povabi na svoj rojstni dan. Takrat se gugava na gugalnici in se kopava v bazenu. Stara je 9 let in hodi v tretji razred. Tisto leto, ko nas je večina iz vrtčevske skupine odšlo v prvi razred, se je Nika preselila in dobila sestrico Klaro. Zato so se odločili, da bo šla v šolo leto kasneje.

Ima modre oči in temno rjave lase. Velika je približno toliko kot jaz. Njena najljubša žival je zajček. Ima smolo, ker je alergična na zajčke, pa tudi na morske prašičke, hrčke, mačke in pse. Njena najljubša hrana so testenine. To sem zvedela pri njej na obisku, ko sta njena starša za kosilo pripravila okusne špagete.

Čeprav je moja najljubša barva vijolična, njena pa rumena in imam raje krompir kot testenine, čeprav se vsaka od naju raje igra drugačne igre kot druga, sva zelo radi skupaj. To je prijateljstvo.

Urša Mati Djuraki, 4.b

POČITNICE NA BRAČU

Kot vsako leto smo tudi letos poleti šli na morje. Bili smo na otoku Brač v mestu Bol. Stanovali smo v majhnih hišah. Zvečer, bolj natančno ob pol enajstih, so animatorji na terasi hotela zabavali nas turiste, in sicer: s komedijo, igro bingo, prišel pa je tudi čarovnik.

Včasih smo šli tudi v mesto. Spoznala sem veliko prijateljev: Lali, Evo, Enjo, Anžeta, Tino in Luka.

Hotel je imel bazen in tudi plaže so bile kar lepe, a bila je kar hladna voda.

Moj bratec Val je imel tudi majhno nesrečo, saj si je priščipnil prste, a ni bilo hudo.

V spomin na tako lepe počitnice na morju mi je mamica kupila glasbeno skrinjico. Bilo mi je zelo všeč in upam, da bomo še kdaj šli tja na počitnice.

Kiara Ferenc Stanko, 4. b

MOJA SESTRICA AJDA STELA

Malo pred vstopom v 4. razred je na svet pokukala moja sestra Ajda Stela. Ko je prvič prišla iz porodnišnice, jo je cela družina občudovala. Imela je veliko las in rockovsko frizuro. Počutil sem se srečno, malo pa me je stisnilo pri srcu, saj se ta najmlajši člani družine vedno razvajajo. Skrbelo me je, kakšna bo moja vloga in ali bodo imeli starši čas zame. Kmalu sem ugotovil, da starša čas razporedita.

Ajda je smešna, ko želi, da jo slišimo, se vedno oglasi z prvo črko abecede: "AAA!". Je posebna dojenčica, rada oponaša glasove in zna povedati nekaj podobnega kot: "Kaj je?" Z njo se rad pogovarjam, igram, jo umivam v banji. Takrat vedno poštropiva mamico in atija. Vedno me posuša, ko vadim klavir in takrat je tiho, saj se moram osredotočiti na igranje.

V soboto je zapadel prvi sneg in zanjo sem naredil snežaka. Z rokico je poskusila sneg, bil je preveč mrzel.

Veselim se veliko še drugih trenutkov z Ajdo, me pa prav zanima, kakšna bo, ko bo velika.

Dan Jakob Piškur, 4. b.

ZIMA

ZUNAJ JE LEPO
NA KONCU PA ŠE SNEŽILO BO.
OTROCI SE KOMAJ VESELIJO,
DA SNEŽAKA NAREDIJO.
VSE JE BELO IN MRZLO.

Manca Vrhovc, 6. b

HAMBURGER BREZ KEČAPA IN SOLATE

Bilo je nekoč za devetimi gorami in desetimi vodami, kjer je živel debel možakar, ki je imel rad hamburgerje.

Nekega dne je možakarju zapasal velik hamburger brez kečapa in brez solate. Pa je šel ponj. Odpravil se je do najbližjega trgovca in mu zabičal, naj mu v trenutku izroči hamburger brez kečapa in solate. Trgovec pa je prestrašeno dejal, da mu je hamburgerjev zmanjkalo. Možakar je bil preveč lačen, zato je trgovca vprašal, kje lahko dobi hamburger, kakršnega si želi. Trgovec je rekel, da je za vogalom neki starec, ki prodaja vse mogoče hamburgerje. Možakar se je napotil do njega, da se je kar kadilo. Ko je prišel tja, je naročil hamburger brez kečapa in brez solate. Starec pa ravno tega ni imel, zato se je možakar razjezil, prijel starca za brado in ga vrgel na cesto. Ravno takrat je mimo prišla kočija, ki je starca na žalost povozila. Možakar jo je hitro popihal. Potem je šel po svetu in iskal hamburger.

Vrnil se je v svojo vas in zagledal mulca, ki je bil suh kot trlica. Mastil se je s hamburgerjem, v katerem je bilo vse razen solate in kečapa. Debeli možakar pa je bil že preveč lačen, ni več zdržal, zato je mulcu iztrgal hamburger iz rok in ga porinil tako močno, da si je mulc zlomil nogo. Možakarja ni zanimalo, kaj se je mulcu zgodilo in je v sekundi pojedel hamburger, ki mu ga je ukradel.

Prišla je policija in vklenila debelega možakarja, ker je poškodoval ubogega starca in ker je mulcu zlomil nogo.

V zaporu je živel srečno do konca svojih dni.

Iz te pravljice se lahko naučiš, da lahko dobiš neko stvar, vendar ne na grob način.

Jan Hohnjec, 6. a

RAGBI

Na nabitih štadionih v skoraj vseh državah nogometni navijači slavijo skupinske dosežke svojih priljubljenih moštev. Poklicni nogomet je pri obiskovalcih najbolj priljubljen šport na svetu. Nogomet igra veliko več ljudi kot kateri koli drugi moštveni šport, in sicer v več kot 140 državah. Prav tako priljubljene so tudi druge oblike tega športa, le da so te manj razširjene. Ena teh oblik je tudi ragbi. Ta šport je še posebej priljubljen v Angliji, Franciji, Walesu, Škotski, Irski, Južnoafriški Republiki, Avstraliji in Novi Zelandiji.

PRAVILA IGRE

Ragbi igrata 2 ekipe s po 15 igralci. Običajno se igra na travi, lahko pa tudi na drugih površinah, na primer na pesku, če to ni prenevarno. Namen igre je doseganje zadetkov s polaganjem žoge v polje in z brcanjem žoge skozi vratnice nasprotnikovega gola nad prečko. Gol stoji na sredi črte zadetka. Narejen je iz dveh navpičnih stranic, ki sta si 5,6 m narazen, povezani sta s prečko 3 m nad tlemi.

Vrste udarcev z nogo

Volej

O voleju govorimo, kadar igralec žogo izpusti iz rok in jo brčne, preden pade na tla. Udarec je koristen za strele v out in za pridobivanje terena, vendar z njim ni mogoče doseči gola.

Strel po tleh

Strel pri katerem se žoga odbije po tleh, je koristen pri streljanju med nasprotni igralce, kadar so ti zelo blizu in kot strel v out.

Udarec iz odskoka

Za ta udarec gre, kadar igralec spusti žogo iz rok na tla in jo udari v trenutku, ko se ta od tal odbije.

Dolžina igre

Tekma traja dva polčasa po 40 minut, ki ju loči premor ne daljši od 5 minut. Ob polčasu moštvi zamenjata strani. Sodnik ne more odpiskati polčasa ali konca tekme, dokler žoga ni »mrtva«. Žoga je mrtva, kadar se z njo ne more igrati. To se zgodi v naslednjih primerih:

- kadar gre izven igrišča,
- kadar sodnik zažvižga prekršek,
- kadar je izveden strel za potrditev zadetka.

Če je bil dosežen zadetek, ali če je bil dosojen kazenski prosti strel, mora sodnik dovoliti, da se igra nadaljuje, dokler žoga ne postane mrtva.

PRIPOMOČKI

Žoga

Igra se z ovalno žogo. Imeti mora naštete dimenzije:

- teža (400-440g)
- dolžina (280-300mm)
- obseg po dolžini (760-790mm)
- obseg po širini (580-620mm)

Dresi

Igralci ene ekipe nosijo majice in hlačke enakih barv. Oprema vseh igralcev mora biti urejena. Značilno je, da so dresi za ragbi bistveno močnejši od navadnih majic, to vidimo po tem, da so bistveno debelejši. Hlačke segajo do konca stegenjskih mišič in so dokaj kratke in sicer zaradi lažjega tekanja in hkrati brcanja. Ragbi igralci imajo seveda tudi daljše nogavice, in sicer do kolen. Pod nogavicami ni nikakršnih ščitnikov, ker tako določajo pravila.

Obutev

Igralec mora redno skrbeti za svoje športne čevlje. Čepi morajo odgovarjati standardu, pritrjeni morajo biti čvrsto. Nikoli ne smejo biti daljši od 1,8 cm. Prav tako je prepovedan samo en čep spredaj.

Posebnosti

Novozelandsko moštvo pred začetkom tekem odpleše značilen in zelo priljubljen maorski ples imenovan Haka, s katerim želi zastrašiti nasprotnika.

Tine Bračko, 8. b

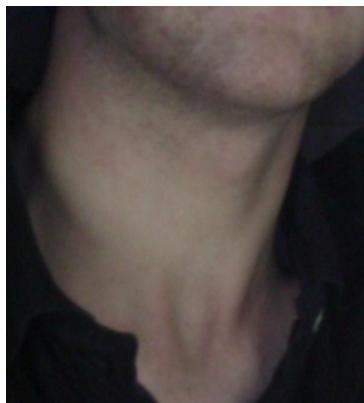

Tudi pri otrocih je rugby priljubljen

Novozelandska haka

REBUSI

Poimenuje predmete/telesne dele na fotografijah in
dobil boš orodje predic.

PRI WC (brez R)

WC poimenuj z drugo besedo, izpusti r in dobil boš kraj,
kjer pristajajo ladje.

POČEČKAN TV

Premeči črke v besedni zvezi, en č spremeni v e in dobil
boš ime nedavno preminulega slovenskega pesnika.

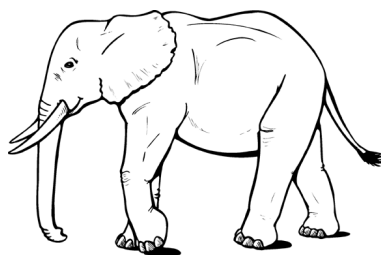
POEZIJA

1.

2.

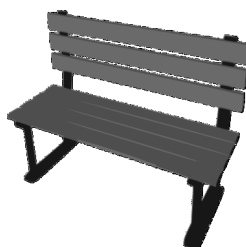
3.

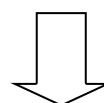
4.

1				
2				
3				
4				
5				
6				
	7			
	8			
	9			
	10			
	11			

5. _____ in priimek

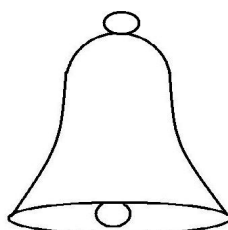

6.

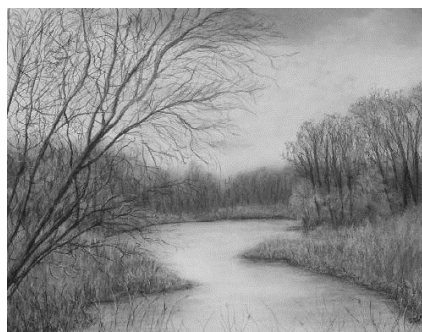

7.

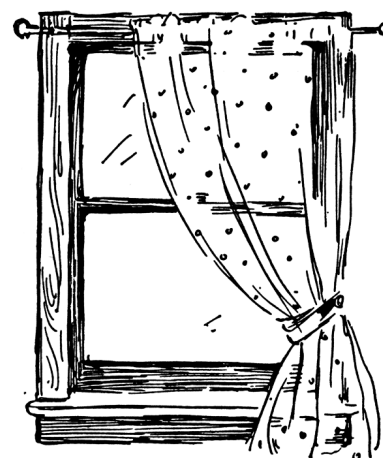
8.

9. POM
ANJŠE
VALNI
CA
BESE-
DE

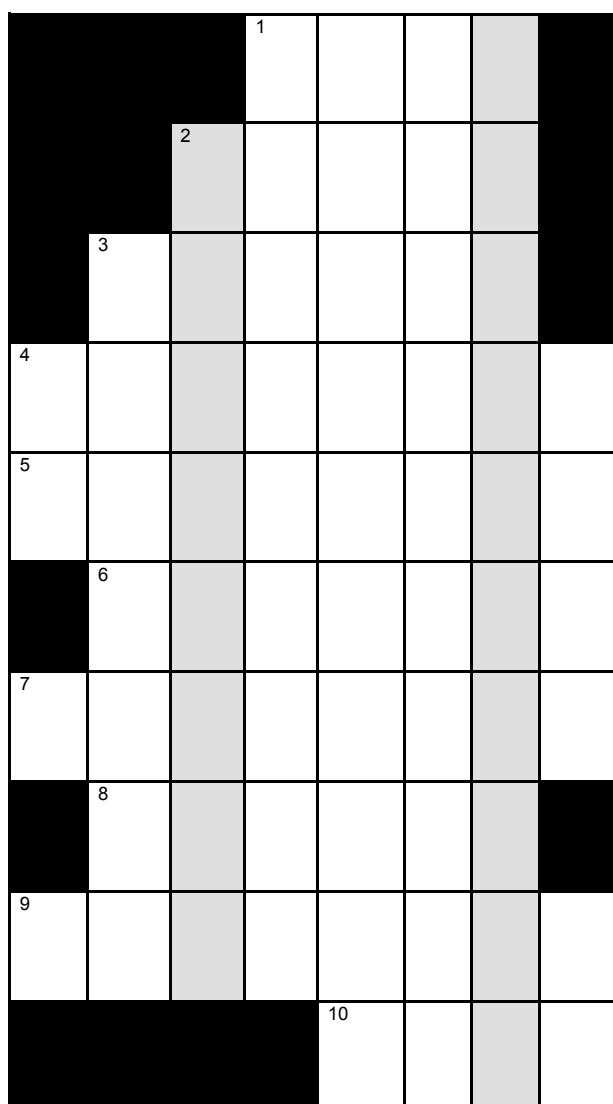

10.

11.

PROZA

1. lastnik grofije
2. material iz lesnih vlaken za časopis, knjige, zvezke ...
3. inštrument iz družine brenkal
4. Kar ni naravnost , je _____!
5. soba za spanje
6. Kozarec je _____ (material!).
7. lastnost zvestega
8. orodje, ki ga uporabljajo tudi za puljenje zob
9. tista, ki je od vojaka
10. okončina človekovega telesa, ki se uporablja za prijemanje, delo

SMRJ - Slovar mladinskega računalniškega jezika

(nekaj krajšav, da se bomo lažje razumeli)

<3 : srček

rtm : rad/a te imam

LOL: laugh out loud (smejem se na glas)

xoxo: poljubčki, objemi, poljubčki, objemi

ly : love you

fsm : fajn se 'mej

brb : takoj bom nazaj (be right back)

tyt : vzemi si čas (take your time)

wb : dobrodošel/dobrodošla nazaj (welcome back)

Bed – slabo, brez veze

Ju3 – jutri

Nwm – ne vem

Sql (šola)

* poljub

:-) zadovoljen

: O šokiran

:-O kričim

%) zmedena

: D širok nasmešek

:-& brez besed

: (nesrečen

: ~ jočem

: <> očaran

: / dvom

: > nagajiv nasmešek

+ s ? gremo na sok?

se : se vidi

<>= sončno je

? = ? kako je kaj?

<>< ribica

Maja Papež, Jana Arnuga, Hana Podvršič, 8. b

KRIŽANKA

Blondinka rešuje križanko in pod 2 vodoravno prebere: Glej sliko
Malo razmisli in napiše: GLEDAM.

ROJSTNI DAN

Fant reče dekletu:

-Vse najboljše za rojstni dan! Vidiš tistega rdečega ferrarija?

-Vidim! Vzklikne dekle navdušeno.

-Kupil sem ti lak za nohte enake barve...

NORIŠNICA

Umrl je upravitelj norišnice. Uprava izbere tri najbolj pametne norce, da se udeležijo pogreba. Ko se vrnejo, jih drugi vprašajo, kako je bilo.

-Slab pogreb. Glasba igra, mi pa edini, ki plešemo.

SNAJPER

Med vojno ležita Mujo in Haso v strelskem jarku. Nenadoma prične Haso tuliti:

"Joj, Av, snajper me je zadel v nogo, joj, joj".

Mujo mu pravi :

"Ne deri se toliko. Včeraj je zadel Suljota v glavo, pa ni niti pisnil!

DISKOTEKA

Ona : Srček, kje si ?

On : Doma, mislim na tebe. Kje si ti?

Ona : V diskoteki, točno za tabo!

VDOVA

"Daj, Marko, svetuj mi. Ali naj vzamem bogato vdovo, ki je ne ljubim, ali revno študentko, s katero se ljubiva?" "Vzemi študentko, saj denar tudi ni vse." "Tako bom tudi storil! Hvala za nasvet."

"Malenkost. Kje pa stanuje tista vdova?"

VODA

Učitelj: "Voda ima veliko moč. Kdo lahko navede primere?"

Janez: "Če moja mama joka, lahko dobi od očeta kar hoče."

KALKULATOR

-Kaj dobiš če križaš psa s kalkulatorjem? Prijatelja, na katerega lahko vedno računaš.

BLONDIKE

Dve blondinki poskušata na parkirišču odkleniti svoj avto.

- Uf, nikakor ne morem odkleniti teh vrat.

- Pohiti, ker začenja deževati, midve pa imava streho odprto.

POLŽI

Žena pošlje moža na tržnico, naj kupi kilogram polžev, da bodo imeli za kosilo francosko specialiteto. Mož se odpravi na pot, vendar na poti s tržnice sreča prijatelja, s katerim se že dolgo nista videla. Po kratkem pogovoru zavijeta v bližnjo gostilno in se ga napijeta. Pozno zvečer se mož z vrečko polžev vrne domov, pred vhodnimi vrati zloži polže na tla in pogumno pozvoni. Žena jezno odpre vrata, in še preden odpre usta, mož pogleda polže in reče: "No, pojdite polžki moji, že tako smo pozni!"

IZLET

Osnovnošolci so šli na izlet v živalski vrt. Pred tigrovo kletko jih je čuvaj opozoril:

"Ne hodite preblizu tigrove kletke, ker je nevaren."

"Nič ne bo hudega, saj je tiger sit!" se je oglasil Jure.

"Po čem to sklepaš?" ga je presenečeno vprašal čuvaj.

"Izginil je naš učitelj."

ŽIVALI

Janez, povej mi deset divjih živali! Štirje levi, trije aligatorji in trije tigri.

JABOLKA IN SLIVE

Mihec se je vrnil iz šole in povedal očetu:

"Razredničarka mi je rekla, da sem brezupen primer in da bom razred lahko izdelal samo v enem primeru."

"Katerem?"

"Če bodo na jablani rasle slive."

OŠ Franceta Bevka Ljubljana

Šolsko nalogo predstavlja prosti spis o starših. Mihec napiše:

"Moji starši so pametni in lepi. Oba hodita v službo in skrbita za nas otroke. Vsi otroci imamo zelo radi babico in dedka, saj če njiju ne bi bilo, bi bili mi vsi sirote."

V razredu pišejo šolsko nalogo, učiteljica pa se sprehaja med klopmi.

"Vida, že tretjič si pogledala v Majin zvezek!" se jezi učiteljica.

"Kaj pa morem, če pa tako nerazložno piše!"

Pripravila: Jana Arnuga, 8.b

Vir: Najdi.si

Profesor fizike je Mihcu poskušal pojasniti pojem kratkega stika in je rekel:

"Vstopim v prostor, pritisnem na stikalo za luč, toda luč ne gori. Ugasnem in zopet pritisnem stikalo, toda svetlobe ni. Kaj je lahko temu vzrok?"

"Morda niste plačali elektrike!" je rekel Mihec.

"Kako to, da na roditeljskih sestankih še nisem videla tvoje mame?" vpraša učiteljica Janezka.

"Prinesel vam bom sliko," je odgovoril Janezek.

Pri naravoslovju:

"No Buček, ti pa zdaj lepo povej, koliko kosti imaš v telesu?"

"Najmanj dva tisoč petsto."

Učitelj: "Zakaj pa me nisi včeraj poslušal, ko sem razložil, da je v človeškem telesu dvesto kosti."

Buček: "Saj sem! Ampak sem danes zjutraj jedel sardine."

ZDRAV OTROK

Mama razočarano pogleda Marijo.

"Marija, tvoje spričevalo je prava katastrofa! Kaj naj rečem na to?"

"To, kar si mi vedno rekla, če se mi je kaj slabega zgodilo!"

"In kaj sem rekla takrat?"

"Glavno je, da si zdrava, otrok moj. Ostalo ni važno!"

DOMAČE NALOGE

Mihec, ali ti domače naloge vedno piše mamica?

"Ja, veste, očka ni nikoli doma, dedek je umrl, babica pa nič ne zna."

SREČNO V NOVEM LETU VAM ŽELIJO
UČENCI ŠOLSKEGA NOVINARSTVA!

Dragi učenci!

Veseli bi bili, da bi objavili vaš članek. Če želite objaviti pesem, zgodbo, potopis, križanko, ilustracijo ali kaj drugega, vas srčno vabimo, da nam svoje prispevke prinesete v učilnico slovenščine. Še lažje nam bo, če nam besedilo prinesete zapisano v računalniški pisavi calibri 12. Učenci razredne stopnje (1.-5. razred) lahko prispevke oddate razredničarkam. Veselimo se vaših besedil.

Lep pozdrav!!!

Uredništvo Pr(a)ve besede